APOSTOLUL

REVISTA CADRELOR DIDACTICE
Editată de Sindicatul din Învățămînt și Cercetare Neamț

SERIE NOUĂ, ANUL VIII, NR. 78
ianuarie 2006

GÎND CĂTRE EMINESCU

Cu fiecare ianuarie sufletul fiecărui român, inundat și purificat de lumina tainică a nașterii Mîntuitorului Iisus, bîntuit de nădejdi și speranțe la trecerea într-un An Nou, urcînd, cu gîndul, pe plaiurile Ipoteștiului, frumos numit, Ierusalimul nostru românesc, în care se năștea la 15 ianuarie 1850 Domnul Eminescu, primul mare Mihai al Moldovei, cel care avea să fie "al veacului copil", "cuprins de-adînca sete a formelor perfecte".

Pentru noi, trăitorii plaiurilor moldave, sărbătorile de iarnă culminează cu această zi de sărbătoare a sufletului nostru, cînd "Dumnezeul geniului" l-a sorbit din popor cum soarele soarbe un nour de aur din marea de amar.

Citindu-l și recitindu-l pe Eminescu, încărcați de muzica și de vraja colindelor, gîndul ne poartă, în acest început de ianuarie, spre Țara de Sus- Agapia, Văratec, Humulești, Fălticeni, Mălini, Ipotești, Stupca, repere ale spațiului moldav- cu gînd către Eminescu.

Poate că, mai mult ca niciodată, ar trebui să îndreptăm gîndurile elevilor noștri spre Ipotești. Știm că visele lor sînt spre alte spații, dar ar trebui să-i convingem că înțelegerea lui Eminescu, a poeziei sale, nu poate fi deplină fără a merge, fără a respira, fără a pricepe cu toate simțurile, direct, universul eminescian.

Gîndul către Eminescu s-a repetat și se repetă, generații după generații. An de an, la ceas de ianuarie, cînd zăpezile se așază cu albul lor între hotarele României, pornim la drum spre Eminescu, fie cu gîndul, fie cu fapta, pentru "creșterea limbii românești și-a patriei cinstire", cu încredințarea că ziua de naștere a celui pe care Petre Țuțea l-a numit "suma lirică de voievozi", este Ziua Națională a spiritualității românești.

Prof. Valerian PERCĂ

PÎINE ȘI EDUCAȚIE

La 13 august 1793, revoluționarul Danton cerea instituirea în Franța a învățămîntului public obligatoriu și gratuit. Motivațiile lui? **"După pîine, educația este prima nevoie a poporului!"** Și continuă: **"Copilul din popor va fi crescut din prisosurile celor cu averi scandaloase. Cînd semeni pe întinsul ogor al Republicii nu trebuie să te uiți la cheltuială, oricît te costă sămînța"**. Sună patriotic, nu? Vorbe rostite în secolul al XVIII-lea.

Și noi românii, am avut gînditori valoroși care au prețuit educația. **"Copilul neînvățat, dobitoc mic crește/ lar mare făcîndu-se, bou mare se numește"**. (Dimitrie Cantemir, Divanul sau Gîlceava înțeleptului cu lumea). Mihalache Kogălniceanu,mîna dreaptă a lui Cuza în ale unirii, vorovea și el despre educație. **"Cu cît educația a prins rădăcini într-un popor, cu cît învățătura este mai răspîndită într-o clasă, cu atît numărul făcătorilor de rău este mai mic"**(M. Kogălniceanu, Opere, I, 556). Clar ca bună ziua, nu?

Gh. Asachi, figură luminoasă a trecutului nostru cultural, cărturarul care a ridicat prima fabrică de hîrtie din Piatra Neamț, n-a neglijat nici el școala. **"Învățătura publică este temeiul instituțiilor celor bune a unei țări: de la a ei înțeleaptă organizare derează (se dezvoltă-n.n.) puterile morale și materiale care consfătuiesc succesul lucrărilor guvernului".** Traducere? Școala este exact ca societatea în care funcționează. Raportați -vă la actuala societate românească. Altă părere? **"Lipsa de învățătură îl face pe om barbar, lipsa creșterii îl face vită"** (I. Codru Drăgușanu-Gîndirea pedagogică, 248). Ultimul citat: **"Educația are înainte de toate, un rol social: de ea atîrnă viața societății. Dacă ea e neglijată, ori dacă se face în condiții proaste, societatea încetul cu încetul se destramă și oamenii..."**

A reduce bugetul Educației în România de acum este ca și cum, în bucuria prostiei financiare, ai cere unui popor să-și țină respirația pe parcursul unui an, de austeritate. Cel puțin așa cred dascălii actuali. Românii nu pot respira fără Educație. Cum a reușit Bulgaria, o țară mai modestă decît a noastră, să aloce învățămîntului 6-7 % din PIB? Chiar așa, cum?

Dumitru RUSU

SINDICALIȘTI, DAR DASCĂLI ÎN CĂUTAREA DRUMULUI PIERDUT

Noi, dascălii luați de val, mai ales de miraculoasele cuvinte ***"Libertate și Democrație"***, ne-am rătăcit și am pierdut drumul pentru care am sacrificat tinerețea într-un regim riguros de instrucție și educație asumîndu-ne și enorme privațiuni de natură materială. După decembrie 1989, ne-am pierdut busola.

Dincolo de evenimentele sindicale, mereu în prim plan în viața școlii românești, în ultima vreme atenția s-a concentrat, tot mai accentuat, spre aspectele moral- disciplinare ale elevilor și cadrelor didactice.

Fenomene, absolut izolate și întîmplătoare în viața școlii pînă acum, sînt din ce în ce mai prezente, nu numai în capitală și în orașele mari ale țării, ci și în orașele mici și chiar în mediul rural.

Cadre didactice care agresează verbal sau fizic elevii din clasele mici pînă la cele mari, elevi implicați din ce în ce mai des în acte de indisciplină, violență, presiune, teroare și jaf asupra colegilor, hărțuire sexuală și violuri, sînt evenimente ce ocupă, din ce în ce mai des, ecranele televizoarelor și paginile ziarelor locale sau naționale.

Cauzele unor asemenea tare de conduită și moralitate sînt complexe și multiple. O situație din ce în ce mai precară din punct de vedere material a familiilor, cîndva fără probleme, în care se regăsesc din ce în ce mai des și cele ale cadrelor didactice, insecuritatea generată de starea generală de degringoladă și haos pe plan economic, politic și juridic, accentuarea permanentă a sărăciei și bogăției incompatibile în plan social și moral sînt cîteva arhicunoscute. Nouă ne-a atras atenția și o supunem dezbaterii una mai puțin evidențiată, nu pentru că nu ar fi cunoscută, ci pentru că recunoașterea ei ar fi ca un stigmat peste timp a ceea ce s-a întîmplat în învățămîntul românesc după evenimentele din decembrie 1989.

Să înțelegem bine, nu pledăm pentru trecut, nu facem apologia învățămîntului din epoca socialistă, dar evidența incontestabilă a statisticilor și rezultatelor acestuia de pînă în 1989 nu vor putea fi șterse niciodată. Sîntem adepții Reformei, a înnoirilor și în instrucție și educație, dar nu putem accepta să se are cu tractorul în școală și să se planteze pomi în locul lecțiilor.

Cauza cauzelor pe care noi vrem să o discutăm e evidentă pentru oricine: distrugerea climatului educativ- disciplinar, printr-o înțelegere greșită a Democrației și Libertății și instaurarea principiului haosului, relativismului, dictatului politic.

Elevii au căpătat ceea ce vor. Numai cei care nu iubesc școala, nu le place cartea, s-au bucurat de o mulțime de drepturi:

- dreptul de a nu veni la școală

- dreptul de a contesta profesorii așa ziși "răi"

- dreptul de fuma oriunde, inclusiv în școală de față cu profesorii

- dreptul de a practica fel de fel de jocuri și distracții interzise vîrstei (băuturi alcoolice, grupuri cu practici și ritualuri dubioase, ținută și comportament libertin necontrolat etc.).

Acestea au fost primele drepturi pentru care tinerii, între care și elevii au ieșit în stradă în decembrie 1989 și pe care le-au căpătat.

Vă mai amintiți acele zile ale școlii românești? Apoi totul a intrat într-o gaură neagră, unde și elevi și profesori și părinți au rămas total dezorientați, fără nici un orizont. După 15 ani, constatăm cu durere consecințele nefaste ale unor asemenea fenomene din învățămîntul nostru.

Eforturile de redresare au început să se arate, dar ele sînt izolate și palide și apoi cine se mai

Ștefan CORNEANU

(Continuare în pag. 8)

RELIGIA ȘI ARTA

Nici una din manifestările vieții sufletești nu are atîta afinitate cu religia ca arta. Apropierea este așa de mare, încît unii admiratori ai frumosului, care nu-și dau bine seama de ceea ce este religia, cred că arta ar putea să țină locul religiei și vorbesc de o religie (cult) a frumosului. Deși este un produs spontan al sufletului omenesc, totuși arta a fost întotdeauna nedespărțită de religie, s-a dezvoltat alături de ea și a atins cele mai înalte culmi ale desăvîrșirii sub aripile ei ocrotitoare.

Arhitectura, sculptura, pictura, muzica, poezia, literatura, și-au atins apogeul în epocile de înflorire a religiei, căreia i-au servit ca forme de manifestare. Afinitatea dintre religie și artă constă din: ideea de inspirație dumnezeiască comună și religiei și artei.

Religia și arta corespund aspirațiilor idealiste ale sufletului omenesc. Omul nu trăiește numai pentru prezent, nu e mulțumit dacă-i sînt satisfăcute numai trebuințele materiale, ci se înalță cu gîndul mai presus de realitatea care-l înconjoară, zboară peste marginile timpului și spațiului, plutește într-o lume ideala, în care nu-și mai găsește mulțumirea sa deplină.

Cele două aripi care înalță pe om din sfera realului în cea a idealului sînt religia și arta.

Și religia și arta au ca scop al aspirației lor absolutul, dumnezeirea, pe care religia și-l prezintă prin: adevăr, bunătate, dreptate, sfințenie desăvîrșită, iar arta prin: frumusețea ideală, absolută.

Goethe, care caracterizează, de minune, afinitatea strînsă ce există între religie și artă, spunea: "Oamenii sînt numai atît timp productivi în poezie și artă, cît sînt credincioși".

Deci arta dă numai atunci impuls către acțiune, cînd artistul urmărește prin opera sa în mod special un scop religios sau moral și cînd prin atingerea lui prelucrează în opera sa motive religios-morale.

Preot prof. Mihai FUIOAGĂ

8% PENTRU CADRELE DIDACTICE

Denumirea de leafă, retribuție sau salariu reprezintă suma, în bani, ce i se cuvine unui angajat pentru munca depusă. Nu este importantă mărirea acestei sume sau tipul monedei- leu, dolar, euro- decît în măsura în care se face referire la puterea de cumpărare.

Indiferent de perioadă- "cadrele didactice" au fost sacrificate din punct de vedere material. "Înainte de 1989, retribuția era stabilită la un nivel "corespunzător" unei ramuri "neproductive", ce asigura un trai "modest", și a fost însoțită de măsuri ce nu și-au atins scopul.

După 1989- modificările din învățămînt- unele bine intenționate, referitor la programe, examene, opționale, durata învățămîntului obligatoriu etc. nu au dus la rezultate pozitive. Este o realitate pe care vrem nu vrem trebuie să o recunoaștem: creșterea abandonului școlar, absenteismul, consumul de tutun și de droguri. Școala este confundată uneori cu discoteca.

Oficialii europeni- cîți s-au perindat prin România- nu s-au referit niciodată ca salariile cadrelor didactice să se alinieze la standardele europene. De ce oare? Ei vorbesc mereu de reducerea salariilor bugetarilor uitînd că există diferențe foarte mari între salariul unui profesor și salariul unui parlamentar sau al unui angajat în justiție, poliție, deși toți cei din aceste domenii au fost pregătiți în acest sistem de învățămînt.

Știm cîtă nevoie este pentru această activitate deși nu corespunde economiei de piață pentru că nu aduce profituri imediate.

Dacă mai avem nevoie de activitatea de instruire și educație a tinerilor și nu numai, atunci trebuie să fie tratată corect, corespunzător importanței pe care o are, iar slujitorilor ei să li se dea statutul demn pe care îl merită.

Prof. Minodora LEMNARU
Liceul "Vasile Sav" Roman

VIOLENȚA ÎN ȘCOALĂ

La începutul lunii decembrie, zilnic auzeam, vedeam, citeam, la radio, în ziare, la televiziune, pe stradă, acasă, de cîte un eveniment petrecut în școală, violențe de toate soiurile, pumni împărțiți în stînga și în dreapta, stricăciuni, bănci rupte, table sparte, pereți jupuiți, amenințări, înjurături, violuri, scene pornografice, profesori agresați, dar și elevi.

Încercăm să găsim cauzele și mai ales soluții pentru a stăvili aceste acte de violență.

Cauzele le reprezintă degradarea străzii și a societății și de ce să nu recunoaștem implicit a școlii românești. Aspectele relatate nu se întîmplă de ieri sau de azi. Noi, cei de modă veche, ne amintim că cel care ne liniștea era profesorul și nu ne consideram nedreptățiți de mustrarea lui cînd făceam o năzbîtie sau nu ne pregăteam temele. Acum există reciprocitate iar balanța înclină mult în favoarea elevului. Desigur că nu sînt de acord cu un instrument didactic pe care nu l-am suportat nici eu, nici alții dintr-o generație mai veche dar disciplina și respectul constituiau atuurile școlii atingînd ca semnificație și importanță atitudinea de smerenie față de fețele bisericești.

Din motive lesne de înțeles, mulți dintre profesori refuză calitatea de diriginte al unei clase de elevi. Mulți dintre colegii noștri refuză să se mai ducă la examenele naționale, deși știu bine că pierd o sumă considerabilă. De ce? Au și ei motivele lor.

Există în școala românească structuri formale, nefuncționale. Puțini dintre colegii noștri tineri sînt dedicați școlii- din motive lesne de înțeles. Împrejurările îi determină la tot felul de alte lucruri pentru a mai cîștiga un ban. Timp de trei săptămîni nu am mai văzut, nu am mai auzit nici o știre despre școală. A fost vacanța. Sperăm într-un final de semestru mai bun, fără violență în școlile noastre.

Diriginte, prof. Valerian PERCĂ

FOTBALUL - AMBIȚIE, TALENT SAU MUNCĂ

Se pune întrebarea de ce acest titlu? Și răspunsul nu întîrzie să apară. Pentru a practica fotbalul și a ajunge la înalta performanță este nevoie de toate cele trei atribute. Ele trebuie studiate sau discutate nu în mod separat ci ca un tot unitar, iar dacă nu deții unul dintre ele ar fi bine să stai liniștit deoparte și să nu-i mai încurci pe alții.

Dorința de a realiza ceva, de a dobîndi o glorie, de a te încăpățîna să faci performanță, înseamnă ambiție și depinde de caracter, de eul fiecărui individ. De bună seamă pentru performanță ai nevoie și de talent, care nu se consolidează pe zi ce trece ci se moștenește încă din primele zile embrionare.

Dar fără o muncă asiduă, fără un efort susținut, fără "butoaie de transpirație" nu se apoate ajunge la apogeu, indiferent de ce se întîmplă în jurul tău și indiferent în ce mod societatea te corupe.

De-a lungul timpului această axiomă a suferit o mică modificare semantică sau de construcție și o mare modificare de concepție în sensul că ea a devenit: "Fotbal- ambiție, talent și muncă". Este un deziderat care domină și clasa a VIII-a A fotbal din cadrul L.P.S. Roman la care autorul acestui articol este diriginte și căreia încearcă din răsputeri să îi insufle încrederea în forțele proprii și faptul că orice bariere pot fi depășite.

Copiii acestei clase au fost conștientizați încă de la început că vor trebui să străbată un drum extrem de dificil, presărat cu sacrificii dar în același timp ei sînt convinși că au alături pe cineva care se bate cu toată lumea pentru drepturile lor, pe cineva care-i iubește și își dorește ca ei să ajungă înainte de toate oameni și mai apoi fotbaliști.

Selecția acestor copii a fost deosebit de dificilă, vîrfurile ieșind repede la iveală, neexistînd nici o greutate pentru specialiștii acestui domeniu, fotbalul fiind una dintre disciplinele sportive cu cea mai răspîndită arie de dezvoltare din lume dacă ținem seama că în aproape toate țările se desfășoară un campionat național. Trebuie menționat că există un campionat între echipele vapoarelor de pe oceanele lumii, ca și un campionat al Antarctidei, participanți fiind chiar membrii expedițiilor internaționale. La acestea mai adăugăm faptul că primul vizitator al Lunii, americanul Neil Armstrong nu găsea comparație a zonei de aselenizare decît cu cea a unui teren de... FOTBAL.

Dacă în ce privește selecția acestor copii nu au fost greutăți, baza de selecție fiind relativ mare în raport cu alte discipline sportive, în prezent există dificultăți nu în metodologia procesului instructiv- educativ ci în baza materială, lipsa materialelor, în principal a mingilor și echipamentului, care îngreunează practic dezvoltarea, îndeplinirea obiectivelor cadru ale acestei activități.

În ceea ce privește clasa a VIII-a A fotbal în special dar și celelalte clase V- XII al L.P.S. în general, putem spune că există toate cele subliniate mai sus pentru buna desfășurare a lucrurilor, mai puțin unul singur și anume sponsorul, cineva care să investească într-o sursă sigură de venituri în timp, nu imediat.

Trebuie subliniat faptul că în pofida acestor lipsuri materiale, an de an rezultatele au fost cele care au vorbit, în sensul că apar titluri pe plan național, ceea ce denotă că L.P.S. Roman este un izvor nesecat de valori pentru sportul românesc.

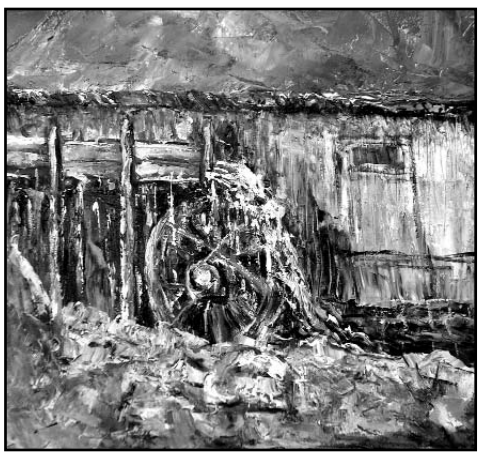

Cu siguranță că toți componenții acestei clase se gîndesc la idolii lor: Hagi, Stelea, figo, Jardel și pe măsură ce timpul trece, cu siguranță va cerne prin sita sa doar pe cei care au acumulat informații din diverse domenii, pe cei care au muncit la antrenamente și s-au pregătit cu conștiinciozitate.

O ultimă concluzie a autorului, în ceea ce privește jocul de fotbal, care ar trebui să intereseze în general pe toți care citesc acest articol și în particular pe elevii clasei a VIII-a A, este aceea că fotbalul aparține atît biologicului cît și culturalului, experienței personale de joc ca și istoriei care îi relatează originile, faptele și gesturile. Nici un alt sport nu este tot atît de practicat, astfel încît fiecare dintre noi este convins de autenticitatea și de valoarea sa educativă. Fiecare dintre noi să poată transmite și trăi acest mesaj în lume, și fotbalul va continua, ca și lumea, să existe.

Prof. Ionuț Nicolaie NACU

ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII

Revista presei literare

❖ Actor la Teatrul Național București și coregraf, Marius Manole dă un interviu în revista LUCEAFĂRUL, primul număr din acest an. Iată ce afirmă el despre încrederea pe care o are în cronicarii dramatici: "Am și nu am, pentru că au apărut acum o mulțime de cronicari, ca și ciupercile după ploaie, care nu au habar despre ceea ce scriu. Nu pot avea încredere în astfel de oameni, unii dintre ei absolvenți ai unor facultăți fără nici o legătură cu arta. Eu nu spun că ei nu pot fi niște spectatori foarte buni, dar ar fi bine să nu-și mai exprime în scris impresiile, pe post de cronică dramatică".

❖ Numărul 2 din acest an al revistei ROMÂNIA LITERARĂ publică texte inedite de Șerban Cioculescu, marele critic și istoric literar. În unul dintre acestea, intitulat "Amintiri literare bucureștene", remarcabilul critic literar își amintește despre viața literară dintre cele două războaie mondiale: "Nu prea ne vizitam între noi, decît cu prietenii intimi, ca Vladimir Streinu și mai jos iscălitul. Grupul primilor kalendiști (1928-1929) ne întîlneam în odaia de hotel a lui Tudor Șoimaru. Am fost însă invitat de mai multe ori cu soția, de familiile Liviu Rebreanu și Ion Minulescu, la masă, într-o plăcută atmosferă convivială. Pe G. Călinescu l-am vizitat exclusiv după al doilea război mondial, prețuindu-i interiorul cu colecțiile de tablouri și de cărți, conversația scăpărătoare și coniacurile franțuzești".

❖ Numărul din ianuarie al revistei OGLINDA LITERARĂ publică la rubrica "Bibliopolis" - un fel de vitrină a celor mai importante apariții editoriale din perioada imediat anterioară apariției revistei - un semnal la cartea de poezii semnată de Radu Florescu: "Poezie aspră, bine lucrată, făcută anume să dea frisoane existențiale într-un context pregătit să surpe convingeri și să inoculeze ideile autorului. Volumul se dorește și reușește să fie un strigăt în pustiul care ne înconjoară"- conchide succint și exact prozatorul Gheorghe Neagu, autorul vitrinei cu cărți.

❖ Numărul dublu al revistei ATENEU, de sfîrșit de an, cuprinde, între alte multe articole interesante, un interesant interviu acordat nemțeanului Ioan Dănilă, profesor la Bacău, de către sculptorul Ion Irimescu: "Problema se pune foarte simplu; cînd te naști, natura ți-a dat un har, însă trebuie să-l primești cu conștiința foarte lucidă că acest har care ți l-a dat Dumnezeu să-l cultivi, să-l dezvolți, nu să-l înmormîntezi în atîtea probleme ale vieții" - zice, printre altele marele sculptor dispărut acum un an, după ce parcursese peste un veac de existență.

❖ În ultimul său calup de "fișe (ale) unui memorialist" din CONVORBIRI LITERARE din decembrie, remarcabilul critic literar Gheorghe Grigurcu notează o amintire simpatică despre scriitorul Camil Baltazar: "Camil Baltazar, pe care-l cunoșteam încă din timpul trimestrului unic petrecut la Școala de literatură, mi-a propus, la apariția volumului meu de debut "Un trandafir învață matematica" să fac o recenzie a acestuia. Într-o bună zi însă a revenit contrariat: "nu înțeleg nimic din acest fel de poezie, nu știu cum ar putea fi comentată". Cum aș fi putut să mă supăr? Un autor ieșit din paginile unor istorii literare pe care le veneram nu m-ar fi putut "supăra", orice mi-ar fi spus. De ajuns că-l vedeam și că stătea de vorbă cu mine". Mai există asemenea tip de venerație față de scriitorii înaintași azi?

❖ Numărul pe noiembrie al revistei CRONICA acordă aproape o pagină creației literare semnate de poetul nemțean Martin Abramovici. Intitulate, "O scurtă mărturisire" cele peste 20 de texte scurte publicate de avocatul pietrean dau dovada talentului acestuia: "zac gol o pălălaie mută / mi-a ars trupul / meșter în reanimări / țipătul surd cu cîrpe / fierbinți / și esențe tari între / dinți m-a readus / mi-a rămas stigmatul / pe frunte / azi îl pot pipăi în / lumea celalată".

OCHELARIST

Retrospectiva învățământului nemțean

LUNA IANUARIE

Prof. Dorina Drexler a fost învestită oficial în funcția de inspector general al Inspectoratului Școlar Neamț, cîștigată prin concursul susținut la sfîrșitul anului trecut.

● Viscolul a închis trei școli nemțene, în localitățile Valea Ursului, Bălușești și Icușești. În alte unități de învățămînt, din cauza temperaturilor scăzute, școlarii mici au fost trimiși acasă ori s-a recurs la reducerea duratei orelor de curs.

● Cea de a 15-a ediție a Simpozionului "Ștefan Procopiu", manifestare unică în țară, care a avut loc la Colegiul "Gheorghe Cartianu", a reunit profesori și elevi din 15 județe ale țării. Anul acesta, marele premiu a revenit gazdelor, prin elevii Vasilica Gafton și Valentin Marina, coordonați de prof. Silvia Pruteanu, cu o lucrare despre "Efectul Procopiu", la secțiunea fizică.

● Colegiul "Ștefan cel Mare", din Tg. Neamț, are, de la sfîrșitul lunii ianuarie, un nou director. Este vorba despre prof. Elisabeta Pașcu, numită în regim de interimat, în locul profesorului Dorin Moroșanu, destituit din funcție.

● Școala nemțeană l-a omagiat, în luna ianuarie, pe marele poet Mihai Eminescu, la 156 de ani de la naștere.

● Personalul din învățămînt va beneficia, în 2006, de o creștere salarială de 11, 5 la sută, acordată în două tranșe: 5,5 la sută de la 1 ianuarie și 6 la sută de la 1 septembrie. Majorarea îi avantajează în special pe cei cu o vechime mai mică de 10 ani, care vor primi mai mult cu 18 și chiar 22 la sută din salariul de bază.

● La începutul lunii ianuarie, a fost inaugurată școala din satul Marginea, comuna Războieni. Obiectivul a fost realizat prin Programul Guvernului de reabilitare a infrastructurii școlare, finanțat de Banca Europeană de Investiții, Banca de Dezvoltare a Consiliului Europei și din bugetul Ministerului Educației. Lucrările au necesitat aproximativ 50000 de euro. În școala de la Marginea vor învăța 102 elevi, nevoiți, pînă acum, să facă naveta, cîțiva kilometri, la Războieni.

● Dascălii nemțeni vor primi în mai multe tranșe banii reținuți ilegal din salarii, în perioada 2001-2004. Sumele sînt cuprinse între 10 și 20 milioane lei și vor fi acordate în următorii 3 ani. Excepție fac pensionarii, care vor primi banii într-o singură tranșă.

● Profesorii Elena Preda și Ioan Macovei au fost numiți, la începutul lunii ianuarie, inspectori pentru istorie, respectiv educație fizică, la Inspectoratul Școlar Neamț. La disciplina religie, pentru care era nevoie de binecuvîntarea Mitropoliei Moldovei și Bucovinei, a fost numit profesorul Mihai Giosan, deși acesta nu îndeplinește condițiile cerute de lege.

● Alți 17 liceeni nemțeni au fost incluși, în luna ianuarie, pe lista celor care beneficiază de bursa "bani pentru liceu", acordată elevilor care provin din familii sărace. În schimb, 30 au pierdut banii, din cauza numeroaselor absențe.

● Ministerul Educației a anunțat reluarea programului "Microbuzul școlar", prin care se asigură transportul gratuit al elevilor din zonele izolate. Printre județele beneficiare se numără și Neamțul, chiar dacă, între timp, programul s-a dovedit ineficient în multe localități din țară.

CENTENAR GRIGORE C. MOISIL

La 10 ianuarie 2006, s-a împlinit un veac de la nașterea lui Grigore C. Moisil, epocală personalitate a culturii românești, cu răsunet în universalitate. În el s-au îngrămădit fericit mai mulți savanți: matematicianul, logicianul, informaticianul, filosoful, profesorul etc. Evocarea vieții și operei lui- ambele exemplare- constituie nu numai o onorantă datorie față de un vrednic înaintaș, ci și o necesitate vitală a găsirii căii salvării și a desăvîrșirii în labirintica lume de azi dominată- din păcate- de absurditate în gîndire și degradare în conduită. Cel care prin ziceri (opinii orale) a biciuit proletcultismul și megalomania ceaușistă, a influențat pozitiv dezvoltarea multor științe în România și nașterea altora noi. Totodată, a fost o prezență activă și benefică în științele din lumea toată prin cărțile traduse, studiile publicate în revistele științifice, contacte cu savanți, cursuri temporare la marile universități, prin fermecătoare conferințe publice în sute de centre culturale din trei continente: Europa, America și Asia. A dus faima culturală a neamului nostru în lume.

Cîteva date bibliografice. S-a născut în 10 ianuarie 1906, la Tulcea, în familia profesorului de istorie Constantin Moisil, originar din Năsăud, descendent al unor vașnici luptători pentru românitatea din Ardeal. Mama sa, Elena, născută Nicolescu, a fost prestigioasă institutoare. În 1910 familia se va muta la București, unde tatăl său va avea funcții în numismatică și arhivistică (director al Arhivelor Statului). Ca elev, de la 15 ani, a colaborat la unele reviste. În 1923 intră student la Facultatea de Științe (secția matematică) a Universității București și, în paralel, la Politehnică, secția construcții. Obține licența- în 1926- și doctoratul- în 1929- în matematică. Își desăvîrșește studiile matematice la Paris (1930-1931), studiind cu Vito Volterra, și la Roma (1931- 1932). În toamna anului 1932, începe misiunea universitară la Iași, Facultatea de matematică, predînd algebră superioară, calcul diferențial și integral. A predat suplimentar și cursuri noi, moderne. În ianuarie 1942 a fost chemat la Universitatea București să predea la o catedră, special creată pentru el, de analiză superioară și logică matematică. Între 1946- 1948 a fost ambasador la Ankara. În 1948 a fost ales membru al Academiei Române. Făcîndu-se cunoscut în lume prin conferințe și scrieri a fost ales membru al unor numeroase Academii străine și al altor organizații științifice internaționale printre care și al Institutului Internațional de Filosofie de la Paris. Moartea l-a surprins în 21 mai 1973 la Ottawa (Canada) unde se afla în turneu de conferințe în SUA și Canada.

Dintre zecile de cărți și sutele de studii semănate prin reviste, amintim doar trei cărți care reflectă deschiderea lui către publicul larg, fapt ce i-a adus popularitatea și-i garantează supraviețuirea: I. Încercări vechi și noi de logică neclasică, 1965, 462 p.; II. Îndoieli și certitudini, 1971, 214 p. (articole publicate în revista "Viața economică"); III. Știință și umanism, 1979, 296 p., introducere de C. Noica, ediție de Solomon Marcus (articole publicate în săptămînalul "Contemporanul").

Rolul dominant în orice cultură- consideră Gr. Moisil- îl deține matematica, unealtă supremă a cunoașterii. Aceasta deoarece "Nu gîndirea garantează matematica, ci structura matematică a gîndirii garantează gîndirea" . De aceea, "Matematica trebuie să stea la temelia muncii și a literatului, și a filosofului, și a istoricului, și a tuturor celorlalți". Considerînd că "Matematicianul nu calculează, ci demonstrează", avertizează că "Matematician nu e cel ce știe matematică, ci cel care creează matematică". Din virtutea matematicii de a demonstra a decurs logica, în treptele ei: clasică, neclasică și logică matematică. Aceasta din urmă a dus la invenția și construcția mașinilor de calcul.

În gîndirea filosofului Gr. Moisil există și gîndul: "... fiecare om trebuie să aibă un loc în lume, e de neiertat să nu privim mai departe".

Despre filosofia modernă a afirmat: "Stimez filosofia omului de știință. Filosofia acestei jumătăți de secol e datoare, trebuie să încadreze științele".

Amintim cîteva studii cu tematică strict filosofică: De la filosofie la inginerie; Filosofia matematicilor și tehnica nouă; Despre întîmplare; Cîte ceva despre... infinit etc.

Lumea prin care a trecut i-a impus adeseori să recurgă la umor, "acel cocktail de revoltă și disperare". Obiect al umorului moisilian a fost și... prostia. Supunem atenției onoraților cititori două gînduri de mare actualitate și azi: "Prostia transformă revoluția în evoluție" (în nesfîrșită tranziție, am zice noi astăzi); 2. "Ori de cîte ori proștii își vor da avizul pentru ocuparea unui loc liber, ei vor prefera întotdeauna un prost" (aviz emigrării inteligențelor românești).

Prof. Traian CICOARE

ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII

THOMAS MOORE - ÎN TRADUCERE ROMÂNEASCĂ

Primul traducător al poetului irlandez Thomas Moore (1779-1852), în românește, este Costache Negruzzi. Activitatea lui de traducător este situată la începutul carierei sale scriitoricești, ilustrând o serie de aspecte progresiste din inițiativele lui pe plan cultural și literar. Pe calea traducerilor, el stă în contact cu operele literare ale Apusului, considerate necesare în nevoia de a improviza un repertoriu pentru teatrele noastre; tot prin traduceri se creau condițiile favorabile pentru dezvoltarea literaturii noastre naționale, prin introducerea de probleme, de metode, de specii sau de genuri literare, prin îmbogățirea și mlădierea limbii literare.

Proiectul " Bibliotecii universale ", lansat de Heliade, i-a fost împărtășit și lui C.Negruzzi, acesta trecând la realizarea unor traduceri din Hugo, a unor prelucrări după Kotzebue. Tălmăcește, de asemenea, din Young, Byron și Thomas Moore.

Prefațele care însoțesc volumele de traduceri arată că, în alegerea autorilor de tradus și în munca de realizare a versurilor românești, C. Negruzzi era condus de o seamă de principii sănătoase privitoare la oportunitatea scriitorilor străini în literatura noastră și la introducerea de termeni neologici, acolo unde se impunea.

Activitatea de traducător a lui Negruzzi nu a fost întâmplătoare, nici ocazională. El a tradus mai ales din scriitorii cu care și-a simțit oarecare afinități, sau pe care i-a considerat necesari în procesul de înnoire a literaturii noastre.

La baza activității sale de traducător trebuie să considerăm climatul cultural din societatea vremii și din familia lui, elementele de limbi străine asimilate, străduania lui pentru a desăvârși aceste cunoștințe- sumare la început.

Fără a cunoaște limba engleză, traducerile sale din Byron,Young sau Thomas Moore sunt realizate prin intermediul unor versiuni franceze, fie în ediții publicate în Franța, fie în versiuni apărute în publicații românești. Astfel, textul Melodiilor irlandeze(Irisch Melodies) ale poetului irlandez Thomas Moore, compuse pentru melodiile populare ale lui J.Steevenson, i-a fost cunoscut prin versiunea franceză din lucrarea Les amours des anges et les melodies irlandaises, apărută la Paris în 1823, de Louis Swinton-Belloc.

C. Negruzzi a tradus în proză 60 de melodii, atâtea câte sunt în versiunea franceză, spre deosebire de original, care conține 109 poezii. Tematica poeziilor din original este mult mai largă decât aceea din traducerea românească, autoarea versiunii franceze selectând mai ales aspecte de istorie națională, trecutul de luptă al poporului irlandez, figuri legendare, lăsând deoparte poeziile de dragoste.

Probabil că Negruzzi a făcut traducerea Melodiilor irlandeze spre sfârșitul anului 1838, exilat fiind la moșia sa. Melancolia care stăpânește toate aceste poezii găsea ecou în sufletul său apăsat. Textul tradus în proză a fost publicat postum în două serii: în "Convorbiri literare" din 1868 s-au publicat 9 Melodii irtandeze, însoțite de o notiță explicativă, restul fiind publicate tot în "Convorbiri literare", în 1905, cu o notă explicativă a Eugeniei Carcalachi.

Preferința lui Negruzzi pentru Thomas Moore denotă nevoia unui lirism robust, cu rădăcini în trecut, căci evocările din Thomas Moore reprezintă scufundări în vremuri vechi.

Vorbind despre traducerile lui Negruzzi, N.I.Popa (în articolul Costache Negruzzi traducător, publicat în" Studii și cercetări științifice", Filologie,Editura Academiei, anVIII, 1957, p. 233) afirma: "O greșeală a lui o constituie faptul de a fi tentat mai ales de traduceri de poezii, când el nu era un poet liric, ci doar un versificator corect, reducând viziunile avântate ale lui Hugo, Pușkin, Thomas Moore, la echivalente de vocabular și frază, lipsite de fondul poeziei. În general credincios modelelor, nu rezista totuși la ritmul susținut al textelor de construcții largi".

Totusi, contributia lui C. Negruzzi la dezvoltarea limbii literare prin traduceri apare clară, dacă se are în vedere numărul de neologisme valabil introduse și termenii populari intrați acum în limba artistică, traducerile alcătuind o pregătire temeinică pentru creația sa originală.

Prof. ELENA MERCORE,
inspector școlar la I.S.J. Neamț

EDUCAȚIA PENTRU VIAȚA DE FAMILIE A ELEVILOR

Calitatea atitudinii părintești este, într-o anumită măsură, rezultatul experiențelor premergătoare căsătoriei și funcției de părinte și, în special, al experiențelor din timpul copilăriei și al începutului tinereții De aceea, educația viitorilor părinți trebuie făcută încă din copilărie, iar programele analitice și planificarea activităților școlare este bine să prevadă acest lucru.

Copiii de astăzi sunt părinții de mâine și de-a lungul școlii ei asimilează idei, experiențe și concepții despre natura umană, despre grija și atitudinea față de oameni, convingeri care vor constitui baza propriilor lor relații cu viitorul partener de viață și cu copiii.

Educarea viitorilor părinți înseamnă, mai curând, un continuu efort de pregătire pentru viața adultă. Îndatoririle părintești nu trebuie anticipate într-o manieră prea directă în cadrul școlii. Nu este cazul să se forțeze programele în așa fel încât să se pună accentul pe tot ce ar avea vreo contingența cu obligațiile de părinte și cu viața de familie. Asemenea măsuri ar fi premature și lipsite de înțelepciune ; mai mult decât atât, până când vor deveni părinți, copiii ar putea să uite cele învățate. Cea mai bună pregătire generală pentru îndatoririle părintești constă într-un sistem de învățământ armonios care să contribuie la o educație eficace atât a fetelor cât și a băieților.

Aspecte ale cultivării la elevi a unor atitudini corecte față de familie

O școală bună te învață să studiezi cu răbdare, să-ți însușești cunoștințe și deprinderi, să colaborezi cu alții. Școala îi poate pregăti pe copii pentru viața de familie. Copiii, la orice vârstă, gândesc profund și au sentimente foarte precise în legătură cu relațiile lor cu familia, cu căsătoria, cu obligațiile părintești și cu viața de familie în general. Considerarea problemelor personale și familiale drept tabu nu este în interesul dezvoltării copilului.

La școală, copiii de toate vârstele trebuie să aibă posibilitatea să vorbească și să scrie despre problemele lor personale și să le discute. În cadrul unei "ore de discuții" regulate, li se poate da ocazia celor mici să discute cu colegii și cu profesorii lor întâmplările aparent nesemnificative ale vieții de acasă. Copiii mai mari simt nevoia de a discuta în termeni mai obiectivi ideile lor personale care se referă la înțelegerea naturii umane și a vârstei mature.

De asemenea, este important să se țină seama de contribuția pe care o pot aduce orele de abilități practice, educație civică, educație tehnologică. Acestea pot lămuri importanța problemelor pe care le ridică întemeierea unui cămin, subiect la care și-ar putea exprima opinia toți elevii clasei. Studiul artelor, al limbii și al literaturii române, al istoriei și al geografiei, poate duce la înțelegerea obiceiurilor și normelor umane precum și la exprimarea ideilor și sentimentelor personale.

Școala poate contribui la educația sexuală, în primul rând datorită atitudinii pe care o ia și pe care o comunică elevilor în legătură cu rolul sexelor și înțelegerea naturii omului, așa cum apare aceasta în cadrul diferitelor discipline.

Disciplina și relațiile personale din școală trebuie să încurajeze acele legături care se creează într-o familie fericită între părinți și copii, între frați și surori; în școală, fiecare copil trebuie să vadă cel puțin într-unul dintre profesorii săi un tutore sau un îndrumător personal ; mai mulți copii pot alcătui "grupuri de tutelă" în așa fel încât fiecare copil să fie în relații de lucru nu numai cu cei de aceeași vârstă, ci și cu colegi mai mici sau mai mari decât el; este bine ca cei mici să se poată bizui pe ajutorul celor mari să câștige experiență, ocupându-se de cei mici.

Colaborarea între părinți și profesori este necesară, deoarece ajută pe copii să aibă încredere și în unii, și în alții. Dacă în relațiile dintre părinți și școală intervine un conflict sau indiferența, viitoarea generație de părinți va fi lipsită de dorință de colaborare, iar dacă copilul va trece de partea școlii, opunându-se valorilor respectate de familie, el ar putea să aibă, în viitor, o concepție deformată asupra vieții de familie.

Putem spune că pregătirea pentru viața de familie, în faza incipientă, are loc cam în același timp cu socializarea primară. Copilul are un prim model în părinții săi și acestui aspect trebuie să i se acorde importanța cuvenită :părinții să fie exemplu de buni familiști pentru copiii lor !

De multe ori joaca nevinovată a micuților ne descrie, în parte, atmosfera conjugală, prin rolul mamei sau al tatălui "jucat" de aceștia în compania tovarășilor de joacă. Este total greșită concepția unor părinți care își spun că nu este nevoie de cenzurarea vocabularului, corectitudine maximă, autocontrol, în prezența copiilor, din motive că aceștia sunt prea mici pentru a înțelege. Este adevărat, copilul de 4-5 anișori nu își trage mama de mânecă să o anunțe că a înțeles ca a mințit atunci când, la telefon, a spus că tatăl nu este acasă, deși era. Dar la următorul telefon, sau cu ocazia primei situații similare cele descrise, copilul însuși va minți, așa cum a văzut că a procedat mama. Exemple de felul acesta se pot da foarte multe.

Modele de familiști buni sau răi, pentru copii, pot deveni și părinții prietenilor de joacă, vecinii, bunicii, rudele, în general. De acea este foarte bine ca atunci când copilul asistă la o "scenă de familie" într-o împrejurare oarecare, părinții să discute cu copilul pe marginea" evenimentului", să-i explice că ceea ce a văzut a fost doar un incident și că într-o familie nu trebuie să se întâmple așa ceva.

Este știut, dar neconștientizat că " singura cale de format copii buni este să devenim mai întâi părinți buni" (Zig Ziglar, 2000, p.9).

Devenind elev, copilul își mărește "colecția" de modele cu învățătorul, dirigintele și toți ceilalți oameni ai școlii. Chiar dacă nu se exprimă, elevii au o curiozitate permanentă în legătură cu familiile cadrelor didactice și uneori, chiar cu relațiile de familie ale acestora. Nu de puține ori chiar părinții alimentează astfel de curiozități, devenind prea" iscoditori " în ceea ce privește viața personală a dascălilor. Nu susținem că aceasta ar trebui să fie necunoscută, parțial, mai ales atunci când constituie un bun exemplu pentru alții. Și ar fi ideal să fie numai exemple bune de urmat, modurile de conviețuire ale educatorilor!

Problema ar fi următoarea: perioada actuala pune în inferioritate, privind financiar, cadrele didactice care au mai rămas la catedră și încearcă să trăiască decent din salariu. Decența impusă de posibilitățile financiare, dar și de statutul social al educatorului nu se bucură întotdeauna de o bună înțelegere și apreciere justă din partea societății. Astfel, fie au loc discreditări bazate pe criterii materiale, fie situația financiară precară conduce la compromisuri.

O mare varietate de situații familiale sunt cunoscute de copii prin intermediul lecturilor și vizionărilor (TV, cinematograf). Este nevoie de o supraveghere atentă a acestora, atât de către părinți cât și de școală, pentru a interveni atunci când se cer explicate anumite lucruri sau când preferințele copiilor nu mai sunt în concordanță cu vârsta lor. Dacă copilul ar supune discuției cu unul dintre adulții familiei, problemele delicate nou descoperite, acestea ar putea fi explicate și interpretate corect. Acest lucru nu este posibil, însă, și în familiile în care unele subiecte sunt tabu sau părinții nu găsesc timp aproape niciodată să discute cu copiii lor. În aceste situații, copiii găsesc alți parteneri de discuție, alți sfătuitori, iar consecințele nu sunt greu de anticipat. Categoric, timpul pe care îl petrecem cu copiii noștri este extrem de important.

Inst. Rodica PIPIRIGEANU,
Școala Nr.5 "M. Kogălniceanu", Tg. Neamț

(Continuare în numărul viitor)

Rubrică coordonată de Dan AGRIGOROAE

Note de lector:

CARNETE MARO IV
de Aurel Dumitrașcu

Surpriza acestui al IV-lea volum constă în faptul că este unul în plus față de "planul" inițial al îngrijitorului (care anunța în 2001 că jurnalul va însuma trei tomuri) și că va fi urmat de un al V-lea ce va conține "<carnetele maro> în care Aurel Dumitrașcu a scris versuri, însemnări <poetice>, alte texte din perioada 1983-1990". Dar cea mai mare surpriză oferită în volumul pe care îl prezentăm constă în publicarea "carnetelor recuperate", acelea despre care la editarea volumului al II-lea (2003), îngrijitorul ediției semnala lipsa însemnărilor pentru perioada 26 iunie 1985 - 22 martie 1986, exprimîndu-și încrederea că "Timpul - se știe - descoperă, harnic, pînă și făptași ai cremelor, de asta nu ne îndoim că va aduce <la mal> și paginile de jurnal care ne lipsesc...! Dacă au fost scrise, bineînțeles!" Iată că timpul și-a făcut datoria și a descoperit paginile lipsă (9 iulie 1985 - 21 martie 1986), care acoperă aproape 200 de pagini ale prezentului volum, întregind imaginea perioadei decembrie 1984 - octombrie 1987, în ceea ce privește degradarea vieții economice, politice și culturale, dar, mai ales, a lumii intelectualilor autentici din care, în opinia poetului, fac parte Octavian Paler (apreciat pentru "încăpățînarea dumnealui de a ține la respectarea statutului său de scriitor"), Ana Blandiana (care îl apreciază și îl felicită "pentru poezia adevărată" din "Furtunile memoriei"), Petru Țuțea (cu care ratează o "întîlnire memorabilă") și, nu în ultimul rînd, Luca Pițu ("această bibliotecă de elită", în compania căruia, de fiecare dată cînd se întîlneau la lași, se simțea foarte bine). Deosebit de interesante, din aceste "caiete recuperate" sînt paginile în care, în ciuda stilului telegrafic al relatării, este radiografiată viața literară din București de la începutul anului 1986: destituirea lui Mircea Sântimbreanu și a Gabrielei Negreanu de la Editura Albatros, convorbirile telefonice (cu Mircea Cărtărescu, Octavian Paler, "Dana lui Nichita"ș.a.), întîlnirile de la Casa Scriitorilor sau acasă la cei din generația sa (Mihai Șora, Florin Iaru, Petre Stoica, Ion Buduca, Mircea Nedelciu, Laurențiu Ulici, Mircea Ciobanu, Traian T. Coșovei, Ion Groșan, Helmut Britz, Lucian Vasiliu, Val Condurache, Stelian Tănase, Matei Vișniec, George Stanca și mulți alții. De altfel, poetul este atras de București, unde merge de cîteva ori pe an ("Caut București-ul ca și cum aș căuta un parc național, o rezervație..."), deși, spune poetul, "...mă feresc să trăiesc în haită" și "cînd revin aici. Mereu (fire patafizică, deh!), am sentimentul că sînt ultimul exemplar al unei populații (tibetane?!) și că reintru în concordanță cu semne care în alte ținuturi nu reușesc să , mă facă profund, să mă adune într-un boț de minte ce se închipuie text."

Tot în acest interval, Aurel Dumitrașcu transcrie cîteva fragmente, alcătuindu-și un autoportret la vîrsta de treizeci de ani, așa cum se consideră el ("Un individ izolat, aproape fanfaron, în obstinația cu care se lasă la fund, aproape neserios prin lecturile lui amestecate, pierdut de toți dumnezeii și revendicat de nenumărați diavoli...") și mai ales cum ar vrea să-l "apere" prietenii: "E vanitos, e enervant, e intolerant, îți vine să-l împuști uneori, nu tace, dar"rău" e cinstit și nu e prost, e bun și conștiința acestui fapt îl face. Dacă n-ar avea talent, ar fi bun de ministru, știe să se bată pentru ceva, dar bine că are talent. E destul ca să fie demn de stima mea!"

Cele peste o sută de pagini din acest volum, care încheie jurnalul lui Aurel Dumitrașcu, acoperind ultima perioadă din viața acestuia (mai 1989 - 12 septembrie 1990), completate cu o Addenda ce conține Articolele din presă, din perioada 22 decembrie 1989 - septembrie 1990 publicate de poet, conțin mărturii despre ultima perioadă a dictaturii comuniste, cînd "Toți oamenii inteligenți au

Constantin TOMȘA

(Continuare în pag. 5)

Școala "Spiru Haret" din Piatra-Neamț - 80 de ani de existență demnă -

Am pășit în școala cu numele marelui savant cu aproape patru decenii în urmă. Era director, pe atunci, profesorul - filolog Petru Dimon, cărturar redutabil și gospodar de primă mână. În ani, școala a cunoscut o evoluție care nu miră pe nimeni, datorată dascălilor și directorilor luminați care au populat-o.

Astăzi, școala, condusă de profesoarele Mihaella Arsenoaia și Elena Oboroceanu, și-a dobândit un binemeritat prestigiu. Recent, au fost sărbătorite opt decenii de existență, prilej cu care doamna directoare Mihaella Arsenoaia a avut amabilitatea să ne spună mai multe despre această instituție prestigioasă de învățământ.

* * *

- Școala dumneavoastră are deja o istorie frumoasă. Aș dori să le reamintiți cititorilor principalele repere ale existenței sale.

- Practic, școala și-a inaugurat cursurile în 1926, dar construcția pavilionului vechi al clădirii (fațada) a fost finalizată în 1925. Era concepută ca gimnaziu comercial, primul de acest fel în ținutul nostru, pentru ca, în 1937, să devină Liceul Comercial de Băieți. A funcționat sub această denumire până la reforma învățământului din 1948, când a fost reprofilat în Școală Medie Tehnică. În anul 1972 a fost inaugurat corpul nou, modernizat, al școlii, cunoscută multă vreme sub Nr.12. Începând cu 1 decembrie 2000, la solicitarea consiliului pedagogic, și-a redobândit denumirea din perioada interbelică. În momentul de față, funcționează cu trei nivele de învățământ: grădiniță cu program prelungit (8 grupe), ciclu primar și gimnaziu (20 de clase), reunind 675 de preșcolari și elevi.

- Este cunoscut că, de când ați preluat conducerea școlii, sunteți intens preocupată de a așeza viața ei într-o concepție care să-i sporească performanțele și să-i confere personalitate...

- De la pedagogi și din buna practică a altora am învățat că instrucția și educația școlară nu sunt compatibile cu improvizația și cu spontaneitatea excesivă. Concepția pedagogică în baza căreia acționăm poate să fie sintetizată în sintagma școală prietenoasă, adică o instituție morală, în care elevii să vină cu plăcere, să fie ocrotiți, să se simtă prieteni unii cu alții. Evident, cu aceleași relații între părinți și educatori.

- Puneți mare preț pe crearea unui ambient de natură să favorizeze o mai accentuată determinare a elevilor pentru propria lor instruire și educare...

- Într-adevăr, majoritatea celor care lucrează în școală a înțeles că ambianța întregului și a detaliilor trebuie să fie caldă, dominată de o cromatică luminoasă și de o atmosferă liniștită. Ați observat, bănuiesc, cât de iubite sunt florile la noi și că lucrările elevilor și ale cadrelor didactice, expuse pe culoare și în celelalte spații interioare, ne îndeamnă pe toți spre o atitudine ce poartă însemnele civilizației, bunului- gust și bunului-simț.

Suntem, de asemenea, constant și intens preocupați de modernizarea spațiilor școlare, de extinderea și dotarea cabinetelor și laboratoarelor. Nădăjduim că, foarte curând, peste tot, școala noastră își va înfrumusețea, încă, chipul.

- În timp ce în alte școli din județ și din țară se fac experimente de dragul experimentelor, dumneavoastră gândiți alte linii de acțiune pentru a face față provocărilor educației contemporane...

- Deocamdată, viața ne învață să nu ne hazardăm în experimente care nu dau certitudini. Specificul circumscripției noastre școlare ne-a obligat să optăm pentru aplicarea (nu experimentarea) principiului școlii incluzive. În traducere, o școală pentru toți, cu șanse egale pentru toți copiii, indiferent de etnie, religie și stare socială, cu accent pe accesul cât mai larg la instrucție și educație a grupurilor dezavantajate. Ceea ce, în esență, presupune deschiderea generoasă a școlii către interesele și aspirațiile comunitare.

- Părinții elevilor dumneavoastră vă apreciază performanțele pe care le-a obținut școala în întreaga ei istorie. Născociți mereu alte proiecte. Ce urmează?

- Dacă lucrurile stau așa, nu putem să fim decât mulțumiți, dar nu infatuați. Înseamnă că osteneala noastră rodește, justificându-ne rostul pe acest pământ. Pentru asta trăim și muncim! Despre viitor, aș putea spune că nu vom renunța la ideile și demersurile care și-au dovedit utilitatea și valoarea. Pe de altă parte, vom consolida relațiile de parteneriat cu biserica și cu alte instituții, precum și cu școli și organizații nonguvernamentale din Franța și Germania, care, în ultimii ani, au adus mari beneficii morale și materiale elevilor școlii noastre.

Există și promisiunea, din partea conducerii actuale a Inspectoratului Școlar, că, nu prea târziu, prin demersuri de substanță, școala noastră își va recăpăta statutul de liceu.

A consemnat profesor Gh. ȚIGĂU

EMINESCU ÎNVĂȚĂTOR

În fiecare an, tot românul contemporan își amintește de Eminescu. Cel puțin de două ori: la aniversare și comemorare. Cum ne aflăm în miez de ianuarie, la ceas aniversar, ne-am gândit să drumețim prin altădată. Să vorbim despre POETUL NAȚIONAL fără să ne înfingem în cuvinte mărețe și răsucite. Să-i lăsăm pe exegeții literaturii să-și dea cu doctul lor presupus.

Eminescu a fost sufleor înamorat, bibliotecar conștiincios, revizor școlar, ziarist incomod dar și..." învățător suplinitor". În anul de grație 1876, înaintea lui Caragiale. Devenit revizor școlar al ținuturilor Vaslui și Iași, a luat-o per-pedes spre cătunele din parohia sa, pe care le păstorea Normal, cu intențiile cele mai nobile: control și îndrumare. În ploioasa primăvară a anului 1876, "campa" deja pe prispa școlii comunale din Lipova-Mănăstirei(Vaslui). Îl inspecta pe învățătorul C. Teodorescu, un tânăr studios, burlac și calic lipit pământului. Așa cum se întâlnesc și astăzi în mediul rural. Feudal după răutăcioși, european după politicieni.

Bun analist al vieții sociale, revizorul școlar Eminescu și-a dat seama în ce sărăcie lucie se zbătea învățătorul inspectat. A diagnosticat situația și a hotărât:" Mătăluță caută de fă mâncare, pune la cale prin casă și alte treburi iar eu voi ține lecțiile în locul dumitale". Așa s-a ajuns la o situație bizară. Șeful s-a degradat în favoarea subalternului. Eminescu a predat învățăceilor timp de o săptămână. Cum a predat? Clar și cu patriotism. Nu POETUL NEPERECHE scria: "Oare nu am uitat cumva că iubirea de patrie nu e iubirea brazdei, a țărânei, ci a trecutului?"

De unde am pastișat informațiile prezentate cu parcimonie? Din articolul intitulat-Eminescu învățător, apărut în 1902 în "Revista învățătorilor și învățătoarelor din România", sub semnătura lui S. Teodorescu-Kirileanu. Importanța articolului? Face parte din biografia Luceafărului. Reprezintă un "Bună Ziua" dat cu respect POETULUI, pe 15 ianuarie. Astăzi, Eminescu nu mai este interzis, nici cenzurat. Că este puțin citit de către tineretul studios, asta este deja altă problemă. De cultură, dacă nu greșesc.

Dumitru RUSU

MEMENTO: EVOCAREA UNOR TRADIȚII ȘCOLARE NEMȚENE ÎN 2006

Calea principală prin care școlile românești își pot îndeplini kairotica (acum ori niciodată) misiune de acum este apelul la tradițiile pedagogice, începând cu cele arhaice, de tipul: "Școala face omul om, ca altoiul pomul pom". Tradiții pedagogice arhaice găsim în cartea "Pedagogie și folclor" de Stanciu Stoian și Petre Alexandru, 1978, București, 254 p.. Pe temelia arhaică, existentă în fiecare școală de la înființare, se înalță edificiul pedagogic al ei, prin acțiunile vii, novatoare, ale șirului de dascăli și elevi.

În anul 2006 vom aminti și cinsti moștenirea pedagogică de la C. Narly (1896- 1956), cel care, din cauza prigoanei comuniste, și-a trăit ultimii ani din vânzarea de chibrituri și țigări, pe cheiul Dâmboviței. Vom aminti și tradiția de 75 de ani a "Revistei de pedagogie", înființată de el în 1931, la Cernăuți.

Importante sunt rememorările în 2006 legate de patronii unor școli nemțene: Roman Vodă și-a început domnia în 1341; Petru Rareș revine la domnie în 1541, ca să împlinească promisiunea de la alungarea de pe tron: "vom fi ce-am fost și mai mult decât atât" (deziderat al nostru și acum); Spiru Haret s-a născut în 1851; Al. Roșca, la centenarul nașterii; I.L. Caragiale, cel venit la Piatra Neamț acum 125 de ani, în 1881.

La centenarul nașterii îi vom avea, atât în școlile în care au fost elevi, cât și/ sau la cele unde au fost dascăli, pe: logicianul I. Didilescu, n. la Boghicea, profesor la Roman Vodă și Gh. Asachi; C. Romanescu, de la Dreptu (prieten cu M. Sadoveanu); C. Burduja, botanist, născut la Borniș- Dragomirești, creatorul grădinii botanice de la Iași.

De asemenea, vom mai evoca pe: Vasile Bogrea (1881- 1926), Ion Drăgan (1886-1937), Sidonia Hogaș (1882- 1976), N. Mancaș (1901-1951), Garabet Ibrăileanu (1871- 1936) ș.a..

E o datorie de onoare a fiecărei școli să-și descopere tradițiile, mai ales pe cele de la marii dascăli și foști elevi, să le folosească la salvarea Învățământului Românesc.

Prof. Traian CICOARE

CARNETE MARO IV

(Urmare din pag. 4)

Probleme ș...ț. Numai imbecililor le merge bine.", e de părere diaristul care se dovedește a fi un observator atent al evenimentelor din Decembrie 1989 și din primele luni ale anului 1990 cînd constată că pe scena politică românească apar "Vechile mutre activiste. Niște slugi! Constați că alți infanteriști în materie le-au luat locul. Se schimbă structurile, nu și mentalitățile." Ține să atragă atenția (dar, vai!, cine citește acest jurnal?!) că "Dumnezeu nu poate exista de două ori. A fost în decembrie, dar peste o sută de ani dacă mai trece pe la noi".

Cine nu citește Carnetele maro nu-l va cunoaște pe Aurel Dumitrașcu, nu-i va înțelege opera poetică. În jurnal va afla cititorul importanța pe care o acordă poetul scrisului ("Ești demn de această viață numai în măsura în care-ți scrii cărțile foarte bine."), fiind, în același timp, conștient de valoarea sa: "Știi că ești POET nu pentru că scrii, nu pentru că publici, ci pentru că nu te interesează nimic din aceste lucruri atunci cînd ești singur cu neînduplecarea ta. Nu vrei să cucerești pe nimeni și nimic, vrei pur și simplu să-ți faci datoria față de CUVÎNT. Ție, Dumnezeu ți-a dat numai CUVÎNT".

Monica Lovinescu - *Jurnal*

(Urmare din numărul trecut)

Nu poate privi, de pildă, cu detașare excelentul film al lui Pintilie (O vară de neuitat) pentru că pornește de la nuvela Salata a lui Petru Dumitriu, autor atât de compromis prin romanul proslăvind munca la canal. La fel, critică ambiguitatea morală în relație cu puterea a unor scriitori ca M. Sorescu ori a unor critici ca L. Ulici sau ca Ș. Cioculescu. O „explicație" teoretică mai detaliată apare în Jurnal atunci când comentează negativ sărbătorirea de către România literară a centenarului T. Vianu: „Cum să mai convingi pe viitor pe vreun scriitor că demnitatea dusă până la sacrificiu îi va fi răsplătită cel puțin de posteritate, când compromisurile - majore - ale lui Vianu n-au atârnat greu în talerul judecății, n-au atârnat deloc, neîmpiedicându-i glorificarea postumă?". Comparând oameni ca Vianu cu un martir ca V. Voiculescu, autoarea e gata să ia o hotărâre supremă: să nu mai colaboreze vreodată cu prestigiosul săptămânal manolescian.

Exemplele pot continua. Ele nu conturează o proastă subiectivitate estetică, un amestec omogen între morală și artă, ci doar subliniază că problema valorii estetice și a celei etice trebuie mereu asociate și disociate în funcție de contextul istoric, fără a le absolutiza, mai ales când avem de-a face cu un sistem în care libertățile de exprimare sunt suprimate, împărțindu-i pe indivizi în cei care tac, cei care laudă deșănțat și cei care iau atitudine, periclitându-și viața. Departe de a se fi clarificat, relația etic-estetic în literatura română sub comunism generează încă opinii flagrant false și nedrepte. Împotriva lui Cioran sau Eliade s-au ridicat acuzații pentru simpatiile lor extremiste din tinerețe (și în campanii de presă autohtone, dar și în mediile străine, prin tezele devenite cărți ale unor Daniel Dubuisson ori Sandrine Laignel-Lavastine, pe care M. Lovinescu le comentează în mai multe rânduri în Jurnal), fără a se vedea că opera lor majoră nu a suferit din această pricină. Însă un E. Barbu, A. Păunescu, C.V. Tudor sau P. Dumitriu n-au fost nicicând certați cu adevărat pentru cărți viciate de atitudini constant atașate de regimul totalitar. Pentru a face dreptate cât de cât, ar fi nevoie de o memorie bivalentă. Același autor poate avea și o adevărată literatură, necontaminată ideologic și în ciuda profilului moral al persoanei; una nu trebuie judecată prin cealaltă (exemplul pe care-l dă autoarea e M. Sadoveanu), dar ambele trebuie reținute de posteritate. Ceea ce trebuie, însă, evitat cu orice preț este idolatria gratuită și formarea unei obsesii a esteticului pur ca formă de rezistență politică. Îndeosebi când „rezistența" e atribuită exact cui n-o merită. Dar pentru a vedea clar toate acestea, e nevoie de intransigența morală, chiar când ea pare, la o primă vedere, inflexibilă.

E și motivul pentru care va trebui să urmărim cu interes, mult timp de-acum încolo, diaristica celei mai strălucite reprezentante a exilului românesc.

Adrian G. ROMILA

PROGRAMUL PIR ȘI REFORMA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI

"Mintea intuitivă este un dar divin, iar mintea rațională este fidelul servitor al acesteia. Noi am creat o societate care onorează servitorul și a uitat darul"
(Albert Einstein)

Problema Reformei învățământului este, a fost și va fi o eternă problemă pentru că cei care au început-o nu se mai pot pronunța decizional asupra mersului ei așa cum l-au gândit, cei care o aplică sunt sub tirul observatorilor - și cât de bine se vede de pe "marginea terenului!", iar cei care sunt bine intenționați se înrolează benevol și cu plăcere în echipa celor ce doresc și promovează noul și schimbarea reală, efectivă chiar dacă rămân de multe ori într-un nedrept anonimat.

Entuziasmul cu care lucrează cadrele didactice antrenate în cursurile de mentorat din cadrul programului PIR - Programul pentru Învățământul Rural- prospețimea gândirii și implicării lor la toate activitățile programului- cursuri de formare directă pe teme foarte actuale: predarea interactivă, cunoașterea elevilor, evaluarea la clasă, adaptarea curriculumului la rural, predarea cu ajutorul calculatorului, recuperarea rămânerilor în urmă la matematică, la limba și literatura română , activitățile practice precum și instrumentele concepute de ei și aplicate la clase, utilizând noile informații primate, dovedesc o mare receptivitate, deschidere și potențial creativ - inovativ la colegii noștri; trebuie să remarcăm și să evidențiem astfel de oameni!

Din articolele și materialele realizate de aceștia (de exemplu, Model de proiectare pentru "Predarea simultană" realizat de cadrele didactice de la Școala Bradu- comuna Grințieș, pe care am lăsat-o pentru un număr viitor), pentru acest număr am selectat doar câteva, din diferite colțuri ale județului, respectiv: "Se întâmplă la Farcașa" ne spune doamna director- prof. Maria Andronic, "Puterea cuvintelor" - argumentată de doamna prof. Maria Lungu de la Borca și "Mintea intuitivă"- promovată de domnul director Aftoni Nechita de la Școala din Dumbrava Roșie.

Calități ca hotărârea, tenacitatea, îndeplinirea angajamentelor, buna organizare personală, stăpânirea de sine, capacitatea de comunicare, ca să amintim doar câteva, sunt în mod clar mult mai importante decât laurii sau banii, dacă doriți într-adevăr să aveți succes. Toate aceste însușiri sunt "interioare", nu depind de alții sau de situația în care ne aflăm, ci exclusiv de noi înșine. Cum să le obținem este tocmai motivul pentru care am grupat intervențiile sus- amintite în acest articol.

De ce am vrea și nu putem? sau, mai bine zis,de ce am putea și nu vrem?

Prof. Niculina NIȚĂ-
Mentor I.S.J.Neamț

1. SE ÎNTÂMPLĂ LA FARCAȘA!

Într-un decor hibernal, sub un albastru umed și clar al cerului înalt de munte, când clinchetele clopoțeilor vestesc sărbătorile, ne pregătim de bilanț și primenire totodată. Ne adunăm cu mândrie realizările elevilor și colegilor noștri, le încununăm cu numele mari ale celor dați de școală societății și ale celor ce ne-au vizitat. Pentru că munteanul este din fire modest, amintesc din cea de-a doua categorie pe domnul profesor universitar dr. Radu Rey, promotorul dezvoltării zonei montane, care a insistat pe necesitatea valorificării potențialului natural, pe perpetuarea tradițiilor din zonă și pe păstrarea moșteniriii din tată-n fiu, admirând și apreciind exponatele Muzeului de etnografie și folclor din Școala Farcașa.

Zilele se duc una după alta, în ritm egal cu al Bistriței ce curge cel mai adesea liniștit și, când ne așteptăm mai puțin, ne reamintește amenințător că există. Dar, am învățat să râdem printre lacrimi și să vedem partea plină a paharului! Iată că nu ne mai gândim la zaiuri și la zăpoare ci ne bucurăm de noul nostru Laborator de informatică (T2) care s-a conturat întreg pe 28.10.2005 când, mulțumită ISJ Neamț, au venit instalatorii de la firma câștigătoare a licitației și ne-au instalat calculatoarele. Bucuria elevilor și a cadrelor didactice nu poate fi redată în cuvinte, oricât de meșteșugit le-aș alege. Astfel, putem spune că nu mai suntem singuri, că ne-am deschis spre lume "navigând" pe tentantele valuri ale Internetului prin care facem ca dorințele nostre de cunoaștere să se împlinească în orice domeniu; este o altă șansă oferită nouă și tinerei generații din școala și implicit din comuna noastră.

Dezvoltarea armonioasă este o cerință și o dorință a fiecăruia dintre noi, dar mai mult decât atât, avem responsabilitatea de a-i crește sănătos pe cei mici, pe cei tineri. Și aici am avut satisfacții: prin grija Primăriei comunei Farcașa s-a amenajat terenul de sport, prin bituminare. Bucuriile și împlinirile noastre nu se opresc aici!

În cadrul Programului pentru Învățământul Rural - PIR, Componenta 1.1 "Dezvoltarea profesională a cadrelor didactice prin activități desfășurate în propria școală" am fost cuprinși printre primii- fiind mai îndepărtați de centrul județului, conducerea I.S.J.Neamț aprobând ca această activitate de mentorat să înceapă la noi din 7.11.2005. Toate cadrele didactice din comună, începând de la învățătorii claselor mici și până la profesorii de gimnaziu au participat la cursuri de formare directă pe teme foarte interesante și necesare, la activități practice, la lucrul pe calculator pentru a ști să utilizăm calculatorul la lecții, la ateliere de lucru și dezbateri pe teme ce urmăresc dezvoltarea noastră profesională. Suntem foarte încântați că " a venit la noi acasă" formarea despre care majoritatea dintre noi doar a auzit și foarte puțini și-au putut permite să facă naveta în centrele de formare din județ sau din țară. Apreciem că într-adevăr, cineva se gândește să facă ceva concret și bun și pentru dascălii din mediul rural, adaptat posbilităților și dorințelor lor de perfecționare.Prezența și activitatea doamnei mentor Niculina Nița de la I.S.J.Neamț în mijlocul cadrelor didactice din zonă este un început generos și promițător realizând "educarea educatorilor" pe teme și conținuturi foarte interesante, mai ales prin aplicabilitatea lor la clasele de elevi. Este un pas important pentru un învățământ de calitate și în mediul rural!

Avem la școală copii foarte dotați, inteligenți, talentați, muncitori și receptivi după cum au demonstrat-o prin rezultatele și activitățile prezentate la mari zile de sărbătoare dar și de confruntare competițională. Imaginația, creativitatea și talentul dascălilor și elevilor din școala noastră, învățați acum să redacteze un material pe calculator prin acest program de mentorat, au condus la apariția revistei școlii cu titlul "Farcașa, plai mioritic" în decembrie 2005.

Prin toate acestea, dorim să vă invităm și să vă convingem că satul românesc poate și trebuie să renască mai puternic! Verticalitatea omului de la munte va dăinui peste ani și ar fi fost păcat să lăsăm să se ofilească acest drag de viață.

Prof. Maria ANDRONIC -
director Școala Farcașa

2. MINTEA INTUITIVĂ

Gândiți-vă la o zi obișnuită din viața dumneavoastră, să zicem chiar ziua când citiți aceste rânduri .Hai să ne gândim puțin la comentariile pe care le facem despre vreme. ,,Cerul e înnorat, poate plouă." sau "Cerul este senin, nici un nor pe cer. Ce zi minunată!" În ambele situații, chiar dacă în mod reflex, facem o evaluare informală a condițiilor meteo (evaluarea este o tendință nativă).

Evaluarea este o activitate naturală, face parte din viața noastră de zi cu zi. Ea poate fi informală sau foarte formalizată. Se realizează explicit, dar poate fi și implicită, făcută în subconștient. Când ascultăm o emisiune la radio, când vedem un film sau când urmărim o conversație între două persoane, facem judecăți de valoare.

- Vi s-a întâmplat vreodată să întâlniți o persoană, pe care nu ați văzut-o de mult timp, după ce fără nici un motiv special v-ați gândit la ea cu puțin înainte?

- Ați deschis vreodată la întâmplare o carte sau o revistă, găsind chiar informația de care aveați nevoie în acel moment?

- Uneori, după ce întreagă zi v-ați chinuit să găsiți soluția unei probleme, vi s-a întâmplat să găsiți răspunsul, ca din întâmplare, vorbind cu un necunoscut sau așteptând pur și simplu trenul? (Eu o mărturisesc din experiența mea de profesor navetist de matematică.)

- Câte decizii importante pentru existența dumneavoastră ați luat datorită unor mici evenimente, aparent fără sens? Dar, ce cred că este mult mai important, de câte ori ați luat astfel de decizii - verdict (?!) atunci când ați făcut o evaluarea a unui elev sau a unui coleg.

Iată de ce consider că menirea noastră, ca oameni în primul rând și ca dascăli în mod special, trebuie să fie conștientizată ca o mare responsabilitate. Pentru a nu greși- astfel de greșeli răzbunându-se redundant și sâcâitor- trebuie să ne preocupăm foarte serios de obiectivarea evaluării și asta este posibilă dacă și numai dacă ne vom cunoaște mai bine, în primul rând pe noi și pe cei ce ne sunt parteneri la clasă- elevii! Astfel am putea evita efectele demotivante create de - uneori nepremeditatele efecte de tip hallow, de contrast, de dreptul decidentului etc. Recunoscând că fiecare suntem o anume entitate, cu o anume personalitate și cu anume inteligențe din spectrul celor opt tipuri de inteligențe, am putea să comunicăm empatic cu elevii noștri, să-i antrenăm prin cointeresarea lor asupra necesității propriei învățări și doar atunci am putea reuși împreună, ca parteneri reali cu un scop înalt, comun!

Dacă în existența dumneavoastră v-ați întâlnit cu cel puțin o parte din aceste situații înseamnă că sunteți gata pentru a învăța să-i învățați pe alții să învețe și asta nu doar ca un joc de cuvinte lansate de un profesor de matematică. Avem dat prin sfântul proces al creației tot ce ne trebuie pentru a putea comunica și a ne înțelege, pentru a fi drepți și obiectivi în evaluare, avem mintea intuitivă pe care trebuie s-o însoțim cu știința cu care am fost înzestrați pentru a lucra cu copiii, dar și cu adulții, dar trebuie să vrem să fim buni și să ne dechidem fără teamă spre nou, pentru a fi mai apropape de trăirile celor tineri pe

care noi îi modelăm.

Dacă veți răspunde prin "DA" înseamnă că admiteți faptul că nimic nu este întâmplător, că FIECARE PERSOANĂ PE CARE O ÎNTÂLNIM ARE UN MESAJ PENTRU NOI!! Închei exprimându-mi speranța că nu am forțat prea mult sistemul dumneavoastră de valori, viziunea pe care o aveți asupra lumii, privind și folosind capacitatea intuitivă.

Prof. Nechita AFTONI -
director Școala Dumbrava Roșie

3. PUTEREA CUVINTELOR

Fără îndoială capacitatea individului de a comunica este o condiție sine-qva non a succesului în orice domeniu. Încă de acum mii de ani filosofii și oratorii și-au făcut o preocupare primordială din studierea limbajului pentru a dezvălui secretele în care constă puterea acestuia.

Chiar dacă în noțiunea de comunicare introducem astăzi elementele cum ar fi: tonul vocii, gesturile,

privirea, a căror importanță este desigur extraordinară, rămâne însă neîndoielnic faptul că propozitiile, "trenurile de cuvinte", constituie linia de forță a comunicării, dacă sunt "purtate" de oameni ce se apleacă spre semenii lor cu iubire și cu înțelegere. Îndeplinirea condiției mai sus pomenite este pentru noi, cadrele didactice din comuna Borca, tocmai ceea ce a făcut acest Program pentru Învățământul Rural în sprijinirea dezvoltării profesionale a cadrelor didactice din mediul rural, aducând "la ei acasă" activitatea de formare de înaltă ținută prin conținut, prezentare și susținere (o activitate modernă, firească și pentru noi, cu un suport logistic adecvat) și poate fi apreciat ca un prețios dar făcut pentru a deschide mințile și inimile celor din rural, spre a putea comunica și ei cu mai mult curaj, fără teama unui posibil penibil dat de necunoașterea unei terminologii și teorii mai noi ca o consecință imediată a izolării geografice și a depărtării de "sursa caldă" a informației (Internetul, mass-madia locală etc.)

Surprinzător însă, este faptul că devenim atât de concentrați în privința modului în care putem să folosim cuvintele pentru a-i influența pe ceilalți, încât întotdeauna uităm de extraordinara lor putere de a ne sugestiona pe noi, cei care aparent le "folosim".

Despre aceasta vreau să vă vorbesc în rândurile următoare - că tot am căpătat și noi dorul de a zbura către colegii noștri din alte locuri, prin puterea cuvintelor, a comunicării. Cuvintele... Sunt poate arma cea mai puternică pe care o avem la dispoziție: prin intermediul cuvintelor putem determina pe cineva să râdă sau să plângă, să viseze sau să sufere, putem aduce unei persoane momente de fericire sau de disperare.

Istoria ne oferă mii de exemple din care rezultă că în toate timpurile prin intermediul cuvintelor marile personalități au reușit să aducă lumea de partea lor, să schimbe cursul destinului. Desigur, tot prin intermediul cuvintelor "bine potrivite", poeții și scriitorii ne-au comunicat vastitatea și extraordinarul mesaj emoțional al trăirii unui anumit timp, al experienței unei generații.

Cum altfel, decât prin scrierile unora ca Balzac, Tolstoi sau Preda am fi putut "trăi" în urmă cu secole sau decenii pentru a înțelege mai bine ceea ce noi suntem astăzi?

Plecând de la aceste premise, dacă suntem de acord că limbajul alcătuit din cuvinte are o imensă putere asupra receptorului, a celui care ascultă, este de mirare faptul că niciodată nu ne gândim la un lucru de domeniul evidenței: primii care "ascultă" cuvintele noastre suntem...chiar noi!!! După părerea mea aceasta explica măcar în parte de ce unii sunt enervați de dimineața și până seara.

Bineînțeles, acestea sunt doar exemple orientative pentru că nu am nici o îndoială asupra faptului că fiecare dintre dumneavoastră, cu puțină ambiție, puteți să găsiți "perechi" mult mai inspirate. Spor la lucru și SUCCES tuturor!

Prof. Maria LUNGU,
Grup Școlar "M. Sadoveanu" Borca

PAGINĂ REALIZATĂ DE NICULINA NIȚĂ

Noua structură a învățământului universitar și integrarea europeană

(Dialog cu dl. prof. univ. dr. Vasile Postolică- Catedra de Matematică-Informatică- Universitatea Bacău)

Nici învățământul universitar românesc nu poate face excepție de la procesul complex al integrării europene. Pentru a afla mai multe detalii despre acest proces, l-am invitat pe dl. prof. univ. dr. Vasile Postolică, de la Catedra de Matematică-Informatică a Universității din Bacău, concitadinul nostru, la următorul dialog pe această temă.

Red.: Stimate domnule profesor, prin profesie și, mai ales, prin preocupările dumneavoastră, sunteți în miezul problemei. V-am ruga, pentru început, să răspundeți cititorilor noștri și tuturor celor interesați, la următoarea întrebare: Actuala reformă din învățământul universitar românesc este adecvată integrării europene?

Prof. Vasile Postolică: Dacă ne referim la conținutul științific și informația de specialitate la zi, învățământul universitar românesc este la nivel mondial; dacă însă privim aplicabilitatea, componenta tehnico- experimentală și dotarea materială de specialitate, acestea nu sunt compatibile, în ansamblu, cu realizările internaționale, ceea ce conduce uneori și la echivalarea cu dificultate a diplomelor universitare. Progresul mondial a impus și solicită o schimbare de concepție, organizare structurală și aplicabilitate și învățământului românesc, centrată pe următoarele direcții:

- trei nivele succesive de formare și specializare: trei ani pregătirea de bază științifică

și aplicativă privind ample arii cognitive; masteratul dimensionat pe maximum doi ani în diverse domenii; minimum trei ani pentru obținerea doctoratului ;

- lansarea unor programe originale, inter și transdisciplinare în contextul culturii educaționale mondiale ;
- dezvoltarea învățământului la distanță;
- amplificarea accesului selectiv, cu discernământul informațional adecvat, la librăriile virtuale ;
- implementarea programelor unor firme semnificative pentru evoluția tehnologică și creșterea competitivității produselor românești;
- intensificarea practicării sistemului de credite transferabile ;
- generalizarea finanțărilor prin granturi;
- aplicarea managementului fundamentat pe reale competențe profesionale și manageriale;
- sincronizarea generală a învățământului românesc, cu principalele cerințe internaționale: explorarea științifică, inclusiv în Inginerie, Management și Tehnologia Informației; Intensificarea Creației de perspectivă în: știință, Tehnologie, Comunicare; Drept, Economie și Finanțe; Litere, științe Umane, Arte și științele Educației;
- susținerea participării cercetătorilor români la programele generale mondiale pentru cunoașterea responsabilităților în elaborarea, aplicarea, monitorizarea și evaluarea politicilor de investigare și dezvoltare științifică.

Red.: Totuși, ce opinie aveți despre noua structură a învățământului universitar?

Prof. V. P.: Pentru specializările unice, noua structură se dovedște nu numai funcțională, ci și benefică deoarece oferă și confirmă o instruire strictă, necesară, la cel mai înalt nivel, dacă este efectuată corect prin participanți. Deocamdată, pentru specializările mixte, interdisciplinare, durata de trei ani o consider insuficientă. Patru ani ar fi necesari acum, pentru a se evita posibila omitere a unor elemente științifice fundamentale și aplicative din conținut. Etapele următoare reprezentate prin masterat respectiv doctorat pot păstra structurile și dimensiunile propuse, fiind corespunzătoare învățământului universitar actual mondial. De altfel, mobilitatea este o caracteristica mondială demnă de reținut și în acest sens.

Red. : Ar mai fi o ultimă întrebare. Cum vedeți raportul dintre specificul învățământului românesc și integrarea europeană?

Prof. V. P.: Pentru mine, indiferent de domeniu, integrarea mondială, în particular, europeană, nu înseamnă subordonare. Cu cât ești mai lipsit de verticalitate- indiferent de natura acesteia- cu atât riscurile pierderii identității proprii și naționale sunt mai mari, cu consecințele de rigoare. Integrarea în orice mediu este și va rămîne o competiție reală și acerbă, în care criteriile axiologice sunt fundamentale, iar identitatea, cu toate implicațiile și proiecțiile pe care le deține ne reprezintă, deci se cuvine a fi promovată și nu eludată.

Red.: Cu rugămintea de a da curs invitației noastre și altă dată, vă mulțumesc pentru amabilitate.

A consemnat prof. Lucian CORNEANU

PROIECTAREA SOFTULUI DIDACTIC PRIN ORELE DE EDUCAȚIE

Printre formele de organizare ale procesului de învățământ, lecția de Educație tehnologică este optimizată cu un concept nou și anume acela de soft didactic.

Software-ul didactic reprezintă acele programe de calculator (instrucțiuni) care determină hardware-ul să funcționeze, sprijinind desfășurarea procesului de învățământ.

Prin pătrunderea noilor tehnologii informatice în procesul de învățământ ridică nu numai o problemă de tehnică a programării ci și una de psihologia învățării. Încercările de pînă acum, prin cuprinderea în programele școlare a elementelor de informatică și dotarea unor școli cu calculatoare personale de mică putere, nu au dat rezultate scontate. Scopul introducerii informaticii în școli este dublu. Pe de o parte de a-i familiariza pe elevi cu calculatoarele, pregătindu-i pentru o societate informatizată, iar pe de altă parte de a fi folosită ca instrument de optimizare a metodelor de predare- învățare atît la orele de Educație tehnologică cît și pentru celelalte discipline de învățământ. De asemenea prin posibilitățile mari pe care le are (prelucrare și stocare de date, analiză etc.) calculatorul permite ancorarea didacticii informatizate la pedagogia descoperirii și creativității. Softul didactic utilizat în lecția de Educație tehnologică sporește calitatea procesului de instruire. Calitatea învățării va depinde direct și de calitatea softului precum și de integrarea acestuia în ansamblul metodelor și mijloacelor didactice. De aceea, respectînd legile învățării, în proiectarea softului didactic ar trebui respectate cel puțin următoarele momente:

- **motivația;**
- **verificarea fondului de cunoștințe necesar însușirii lecției noi;**
- **însușirea noilor cunoștințe, priceperi și deprinderi tehnologice;**
- **recapitulare și sistematizare;**
- **exersarea creatoare.**

Pentru a facilita realizarea unor softuri didactice de un real folos procesului de instruire, este absolut necesar de a se pune la dispoziția profesorilor-ingineri materialele informatice necesare (programele), acestora revenindu-le sarcina de a proiecta lecțiile. În acest scop au fost create programele "TUTOR", "HERCULES" etc. Aceste programe și altele își propun să pună la dispoziția profesorilor, de orice disciplină, un instrument util pentru proiectarea și utilizarea lecțiilor de instruire cu calculatorul.

Prof. ing. Vasile BÎLIȘ

30 DE ANI DE EXISTENȚĂ

Construită și dată în funcțiune în 1975 Grădinița cu P.P. Nr 1 Roman, a sărbătorit, în 17 decembrie- 2005, 30 de ani de existență.

Prima unitate preșcolară din Roman, construită cu fonduri din bugetul local, cunoscută ca Grădinița cu 120 de locuri situată pe Fundătura Amintirii, unitatea a pornit la drum cu 7 educatoare, un administrator și 5 îngrijitori. Astăzi are 175 de locuri, 14 educatoare, un administrator, un fochist și 6 îngrijitoare, o lenjereasă și 2 bucătari.

Dotarea, îmbunătățirile materiale se datorează în mare parte familiilor copiilor și sponsorilor.

Grădinița se bucură de aprecierea comunității locale, drept care, la această aniversare au contribuit în mod deosebit domnul primar ing. Dan Ioan Cărpușor, Arhiereu Vicar Ioachim Băcăuanul, de la Episcopia Roman, sindicatul învățământ prin persoana inimosului lider, Ploscă Gabriel, foștii preșcolari, actualmente "oameni mari", (exemplu dr. Hotăranu Răzvan, Alina Donose) precum și alți prieteni de suflet.

Onoarea a fost de partea noastră prin participarea doamnei inspector școlar general adjunct Rusu Maria, precum și a directoarei clubului copiilor, a centrului bugetar materiale de construcții precum și a secretarului primăriei, domnul jurist Carnariu Gheorghe și a altor directori de instituții de învățământ din Roman. Spectacolul pregătit de copiii grădiniței conduși de educatoare, cu tradiții și obiceiuri de anul nou a încântat audiența. Pachetele cu daruri oferite de Primăria Roman, cele 42 de diplome de merit acordate tuturor foștilor și actualilor titulari ai grădiniței, calendarele și iconițele oferite tuturor participanților (copii, educatoare, părinți) de către Episcopia Roman precum și revista aniversară "Super Picii la zi aniversară", coordonată de directoarea grădiniței Tăbăcaru Angelica și scrisă cu sprijinul unor foști și actuali lucrători din grădiniță, au asigurat reușita acestei activități.

Putem încheia cu "a fost odată....dar sperăm să mai fie ..."La anul și la mulți ani!

Angelica TĂBĂCARU,
educator,director
Grăd. cu P.P. Roman

Personalitatea profesorului de religie

Personalitatea profesorului de religie, a preotului profesor își lasă direct amprenta asupra profilului spiritual al elevilor săi. "Teologului i se cer înapoi mai mulți talanți decât omului de știință profană, pentru că teologia nu este doar o știință a rațiunii ci a sufletului întreg, a inimii și a conștiinței noastre. Teologia nu este nici simplă cercetare pozitivă, nici simplă cunoaștere, nici misteriologie...Teologia cunoaște și mărturisește, Teologia știe și crede, Teologia crede și se roagă...", sublinia pr. prof. Mihail Burlacu. Unui bun preot - profesor i se cer numeroase calități dintre care aș dori să amintesc pe scurt: calități fizice, profesionale, și, nu în ultimul rând, calitățile moral - religioase. Dintre calitățile fizice menționez: constituția sănătoasă a trupului, prestanța fizică, ținuta externă. Să aibă sănătatea ireproșabilă pentru a suporta uneori manifestările zburdalnice și nevinovate ale copiilor. Immanuel Kant dă următorul sfat celor ce predau educația normală: ,,Rabdă și stăpânește-te", căci starea interioară a profesorului se transmite celor pe care-i formează.

Una dintre calitățile profesionale, care joacă un rol destul de important este vocația. Pr. conf. dr. Costache Grigoraș atinge două laturi ale acestei probleme: natura vocației și conștiința proprie asupra vocației. Profesorul de religie trebuie să aibă o înaltă cultură generală pentru a face legătura între diverse domenii de activitate și a putea răspunde la problemele vieții, o bună formație psihologică, pedagogică și metodică, el constituind un reper, un factor și model implicat în procesul de formare a tinerei generații. Să fie însoțit de entuziasm, să fie elocvent, cu un spirit de observație foarte bogat având în vedere diversitatea celor cu care lucrează și nu în ultimul rând, să fie muncitor. Referitor la elocvența profesorului, Cicero spunea că ,,a fi elocvent înseamnă a ști să vorbești de lucruri mici într-un stil simplu, de lucruri mediocre într-un stil temperat, iar de lucruri mari într-un stil sublim, măreț. Dacă voiți cu adevărat să învățați pe alții înlăturați orice cuvânt care poate duce confuzie".

Educatorul are datoria de a studia problemele cu care se confruntă elevii, situația lor materială, relațiile cu părinții și cu prietenii, să le răspundă cu bunăvoință la întrebările ce vin din partea elevilor. Învățământul religios trebuie automat să provoace activitatea copilului; să cultive gustul pentru instruire și formarea sa spirituală, tot ceea ce se predă să fie pus în contact cu conștiința și sufletul său.

Predarea religiei trebuie să aibă un caracter blând, de atragere, de convingere; ținându-se seama de puterea de înțelegere a copilului se va câștiga încrederea lui pentru ca apoi să primească cu plăcere ceea ce i se oferă. Se va evita pe cât posibil terminologia neînțeleasă, greoaie, dogmele prea adânci care, rămânând nepătrunse de elevi, le înstrăinează sufletele de religie.

O însușire de căpetenie pentru orice educator, mai cu seamă pentru cel care predă religia, este moralitatea sa. Prima calitate este credința neclintită, convingerea creștină. Să afirme cu propriul său exemplu cele ce instruiește, să aibă sufletul pătruns de fiorii credinței pentru a nu ,,clădi cu o mână și a surpa cu cealaltă". O altă calitate de seamă a preotului - profesor este smerenia creștină. Marele pedagog Pestalozzi afirma într-o scrisoare a sa din martie 1808 că întreaga sa operă pedagogică nu e a lui ci a lui Dumnezeu.

Nu în ultimul rând, educatorul creștin trebuie să fie un om al rugăciunii neîncetate și sincere. Lecția de religie începe și se termină cu rugăciunea. În cadrul lecției de religie, profesorul trebuie să trăiască, el, în primul rând adevărurile religioase pe care le expune. ,,Religia, zice Paroz, este o viață, un foc sfânt, și când acest foc nu arde în inima institutorului, când nu-i însuflețește învățământul, când nu-i însuflețește vorbele, simțămintele și purtarea, învățământul religios este o literă moartă care nu va putea da niciodată rodul ce se poate aștepta de la el",

Drd. Mihai FLOROAIA,
profesor la Școala "Spiru Haret"
Piatra Neamț

REMEMORĂRI PEDAGOGICE NEMȚENE

IANUARIE 2006

În numerele anterioare au fost consemnate aniversările din ianuarie: Eufrosina Savin, 1/1907 (La mulți ani după 99!); Eugen Dobrescu, 1/1923; V. Corduneanu, 1/1937; Viorica Tesu, 2/1933; Ion Iliescu, 4/1929; Doina Daschievici, 4/1943; V. Chiritescu, 5/1902; Aurelia Ghiață, 9/1896; Emil Leahu, 10/1925; V. Ghițescu, 10/1881; Anton Naum, 17/1829; Mircea Simion, 17/1923 (m. 5.01.2006); C. Matasă, 22/1878; M. Florescu, 28/1912; Florica Galinescu, 28/1932; D. Focșa, 30/1882; V.D. Ulian, 30/1944; I.L. Caragiale, 31/1852; Sidonia Hogaș, 31/1882.

- Și comemorările: 12/1972 Eugeniu Sperantia; 17/1918 C.I. Istrati; 24/1991 Iulian Antonescu.
- 2/1930, n. București, competenta profesoară de matematică a Liceului "Calistrat Hogaș", Silvia Diaconescu.
- 4/2006, m. în spital la Iași, profesorul de matematică Mircea Simion (n. 17.01.1923).
- 10/2006, s-a sărbătorit pentru prima dată Ziua Matematicii în România, adoptată pentru a marca Centenarul Nașterii savantului profesor matematician Grigore C. Moisil, n. în 1906, ianuarie 10, la Tulcea.
- 12/1995, m. la Piatra Neamț, profesorul și ziaristul Vasile Orosanu.
- 15/1927 Școala de Arte și Meserii din Roman a fost inspectată de Ministrul Ion Petrovici, care a fost foarte mulțumit de cele constatate.
- 15/2006, s-a sărbătorit pentru prima oară Ziua Culturii Românești hotărîtă ca să marcheze 140 de ani de la debutul lui Eminescu, în revista Familia de la Buda (Budapesta va deveni abia în 1870).
- 23/1885, n. în comuna Cîndești- Neamț profesorul Grigore Capșa, matematician creator, nu numai cunoscător.
- 24/1909, școlile din Piatra- Neamț au participat cu programe artistice la grandioasa sărbătorire a Unirii Principatelor Române la o jumătate de veac de la înfăptuire. Sărbătorirea a avut caracter național, la casa Doamnei Elena Cuza de pe str. Ștefan cel Mare.
- 31/1931, acum 75 de ani, nemțeanul Mihail Jora a prezentat la radio, la Emisiunea pentru școlari, ciclul Forme culturale, conferința Forma 3.

Prof. Traian CICOARE

La mulți ani, Puiu VADANA!

Născut la 3 februarie 1931, la Poiana Teiului, Neamț.

Studii: Facultatea de Arte Plastice Iași, promoția 1967, clasa prof. Hatmanu și Podoleanu.

Expoziții: Din 1978, participă la expozițiile colective, de grup și la saloanele județene organizate de filiala U.A.P. Neamț; 1981-1989- Salonul de vară al profesorilor de desen, Piatra Neamț; 1979- 1981-1983- Festivalul Național "Cîntarea României", fazele interjudețene.

Expoziții de grup: 1985- Galeriile Cupola, Iași; 1985- Galeriile municipiului București; 1987- Piatra Neamț; 1987- Tg. Mureș; 1991- Strasbourg; 1991- Grafică, Valencia, Venezuela; 1995- Galeriile municipiului București; 1995- Martelly, Ungaria; 1998- Anuala UAP Neamț; 1998- Expoziția Națională "Nicolae Tonitza" Durău.

Expoziții personale: după debutul din 1980, la Tg. Mureș, expune în nenumărate rînduri la Piatra Neamț.

Tabere de creație: Almaș, Brateș, Viișoara, Dumbrava, Borca și Durău...

Premii: 1992- Premiul

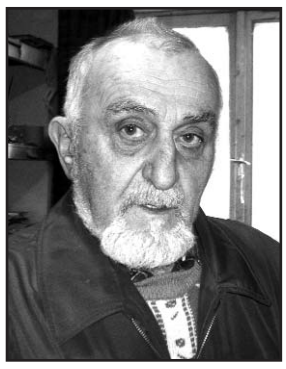

CC Neamț și Diploma de Onoare pentru activitate artistică- plastică; 1995- Diploma de Onoare a Muzeului de Artă Piatra Neamț.

Prezent cu lucrări în colecții din țară și străinătate.

Horia HORȘIA- Arta, 1983

"... Drept consecință a exprimării artistice a pictorului Gheorghe Vadana, sîntem obligați să constatăm că, deși pictează în natură- după natură, pictorul nostru nu se comportă cîtuși de puțin ca un plain aierisit ..."

Valentin CIUCĂ- Ateneu, 1991

"... Fie că pictează în atelier sau natură, în orizontul copilăriei de pe valea Bistriței și Tîrgu Neamț, în taberele de creație (Amaș, Brateș, Borca, Dumbrava sau Durău), Gheorghe Vadana simte într-un mod propriu pitorescu peisajului și-l evocă în mod plastic cu transfigurări romantice".

Ion Nicolae POP- Vatra, nr. 2, 1980

"Gheorghe Vadana, pictor din Piatra Neamț, ale cărui lucrări au fost găzduite de Galeriile Vatra, Tîrgu Mureș, dovedește prin stil și culoare că simte cu destulă scrupulozitate și caută să se debaraseze de teroarea obiectului "motiv" de studiu în pictura sa și să creeze ceea ce-i esență în simțirea sa".

Adrian ALUI Gheorghe- Ceahlăul, nr. 199 din 1998

"... muntele Ceahlău în pictura lui Gheorghe Vadana este mereu redescoperit, căci, în lipsa modelelor umane care să vegheze aspirația, o privire în sus, acolo unde întotdeauna este locul lui Dumnezeu, poate da valoare și sens"..

Lucian STROCHI- O întîlnire de suflet sau scurt tratat despre culori, 2002

"Gheorghe Vadana a evoluat în timp de la un decorativism confortabil la un expresionism mitic, tinzînd spre monocromii, îndeosebi în "perioada" sa albastră. Un pictor capabil oricînd de surprize dintre cele mai fertile".

VINUL ȘI CELEBRITĂȚILE

Nu sunt un mare băutor. Uneori rezist cîteva ore fără să pun mîna pe sticlă. *(Noel COWARD)* ● Beau, deci exist. *(W.C. FIELDS)* ● Unii scriitori americani care se știu de mulți ani nu s-au întîlnit niciodată ziua sau cînd erau treji amîndoi. *(James THURBER)* ● Alcoolicul este un om antipatic, care bea mai mult ca tine. *(Dylan THOMAS)* ● Dacă poți să stai întins pe podea și să nu te ții de nimic, înseamnă că nu ești beat. *(Dean MARTIN)* ● Munca este blestemul claselor băutoare. *(Oscar WILDE)* ● Există mai mulți beți bătrîni decît doctori bătrîni. *(Francois RABELAIS)* ● Taicămeu era bețivul orașului. De obicei, chestia asta nu e gravă, dar cînd orașul e New York... *(Henny YOUNGMAN)* ● Care-i nemernicul care mi-a furat dopul ce-mi acoperă prînzul? *(W.C. FIELDS)* ● Debutul reprezintă ziua cînd o tînără e văzută beată în public pentru prima oară. *(F. Scott FITZGERALD)* ● Practic un autocontrol sever. Nu beau niciodată ceva mai tare ca ginul înainte de micul dejun. *(W.C. FIELDS)* ● Diferența dintre un beți și un alcoolic este că bețivul nu trebuie să se ducă la toate întîlnirile alea. *(Arthur J. LEWIS)* ● O femeie m-a împins la băutură- și nici măcar n-am avut politețea să-i mulțumesc. *(W.C. FIELDS)* ● De fapt, îmi ajunge un pahar ca să mă îmbăt. Atîta doar că nu țin minte dacă e al 13-lea sau al 14-lea. *(George BURNS)* ● Dacă vrei să faci diferența între vinul german și oțet, uită-te la etichetă. *(Mark TWAIN)* ● Nu mă deranjează gustul apei, ci efectele sale în timp. *(Ronald KNOX)* ● Am fost sfătuit de cea mai mare autoritate medicală să nu încerc să renunț la alcool, mai ales la vîrsta asta. *(W.C. FIELDS)* ● Dacă bei un rachiu de porumb încoltit, îți stă ceasul, îți pocnește elasticul izmenelor și ți se crapă ochiul de sticlă. *(Irvin COBB)* ● Știu că băutura înseamnă moarte lentă, dar nu mă grăbesc. *(Robert BENCHLEY)* ● N-am încredere în cămile și în general în nici o ființă care rezistă o săptămînă fără băutură. *(Joe E. LEWIS)*

Selecție coordonată de Mircea ZAHARIA

De râsul curcilor PROFU' SANTINELĂ

Măi, măi, măi! Ce mai schimbări, ce mai victorii!

Pe 20 februarie 2006 vom primi, probabil, cei cu peste 20 de ani vechime și cu toate gradele didactice pe umeri, vreo 400 mii lei în plus, în urma grevei din noiembrie. Am auzit că de la 1 ianuarie toți bugetarii vor primi leafa mărită cu 11%, deci ne-am chinuit 3 săptămîni din viața noastră amărîtă pentru 0,83%? (Bravo!)

Tot în plus, tot noi- profii bătrîni, știutori de carte și iubitori de școală, avem de făcut vreo 400 de hîrtii noi: de refăcut toate planificările, de restructurat toată activitatea educativă, de completat "n" fișe de și mai bună cunoaștere a copilului abandonat în sînul "școlii- mamă" de părinți iresponsabili, duși la limita disperării economico-financiare în Spania și Italia, de eficientizare a graficului serviciului pe școală, care trebuie dublat pe etaje și mai ales de făcut proiecte europene... cît mai multe proiecte.

Și noi școală cînd mai facem? Adică: lecții, adică de predat și ascultat, de dat și de corectat (cînd oare?) extemporale și teze, de încheiat medii, de numărat absențe, de pus note la purtare, de completat corect SC -uri? Îîî?

Stați c-am uitat! Aveți procese verbale semnate de copii și părinți în cele 5 direcții fundamentale?: protecția muncii, PSI, violența în școală, circulația rutieră și gripa aviară? Că de nu...

Sunt foarte mîndră și extrem de bucuroasă că m-am făcut profă și nu procuror, că am greșit ușa la admitere în facultate (și erau aceleași probe), că noi avem Trabant și ei Merțan, că noi stăm la bloc și ei la vile, că noi fumăm "Carpați" și ei "Marlboro". Da, dar noi sîntem iubiți, iar ei huliți, noi- săraci și cinstiți, iar ei fericiți. Știți cum se spune: "Decît bătrîn și bolnav, mai bine sănătos și tînăr".

De aceea mă mai întreb o dată. Dacă noi sîntem "profu' santinelă", cine-i virusul H5N1 care infestează școala românească a zilelor noastre, ce riscă să nu mai aibă nici o legătură cu ceea ce proiectase cu geniu Spiru Haret?

Viespea DIDA

SINDICALIȘTI, DAR DASCĂLI ÎN CĂUTAREA DRUMULUI PIERDUT

(Urmare din pag. 1)

poate opune seismului național? Și care ar fi motivația stăvilirii dezastrului?!

Ne-am rătăcit, fraților! Mai întîi ne-am rătăcit noi cei mai vîrstnici, care nu am stat deoparte, apoi v-ați rătăcit și cei tineri pentru că nimeni nu v-a sprijinit pentru a avea un adăpost și o siguranță a startului și, odată cu noi, elevii orbecăiesc prin întuneric și mlaștină căutînd salvarea în altceva.

Au trecut 15 ani, a venit vremea regăsirii de sine și a regăsirii drumului adevărat. E timpul ca școala să devină școală, instrucția, instrucție iar educația, educație! Pentru aceasta e nevoie de multă iertare, e nevoie de multă dragoste și mai ales e nevoie de multă dăruire. Sînt atributele esenței voastre umane, dragi colegi, de aceea vă invit să vă aplecați cu toată încrederea și capacitatea asupra misiunii voastre și să facem ca școala românească să fie mîndră de trecutul și înaintașii ei.

APOSTOLUL - revistă a cadrelor didactice din județul Neamț, serie nouă, apare prin colaborarea Sindicatului Învățămînt Neamț și Asociației Învățătorilor din județul Neamț (martie 1999).
FONDATORI: C. Luchian, V. Gaboreanu, V. Scripcaru, M. Stamate, I. Rafail, M. Avădanei (noiembrie, 1934)
CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE: Florin FLORESCU - *director general*, Iosif COVASAN - *director economic*, Constantin TOMȘA - *director executiv*, Gheorghe AMAICEI, Ștefan CORNEANU.
CONSILIUL DE REDACȚIE: Mircea ZAHARIA - *redactor șef*, Ștefan CORNEANU - *redactor șef adjunct*, Dumitrița VASILCA, Dan AGRIGOROAE, Niculina NIȚĂ, Valerian PERCĂ (Subredacția Roman, tel. 732.738), Carmen DASCĂLU *(secretar)*.
FOTO: Reproduceri după tablourile pictorului Gh. VADANA

APOSTOLUL
REVISTĂ EDITATĂ DE SINDICATUL ÎNVĂȚĂMÎNT NEAMȚ
ISSN - 1582-3121
Redacția și administrația: str. Petru Rareș nr. 24, tel/fax: 22.53.32, Piatra Neamț

Prețul: 1 RON